



OCTOBER, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.



Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODISAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM

AVE MARIA

Oktoberska šte. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v oktobru

Fra. Martin.

DVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

PRIDE k Jezusu kraljevi uradnik in ga prosi, naj se napoti v njegovo hišo in ozdravi bolnega sina. Nejevoljen je Jezus pokaral prosilca, češ, da je med njimi, ki ne verujejo, če ne vidijo čudežev. V bridkosti srca prosilec ni odnehal in je prosil še dalje. Vztrajnost je premagala božje Srce. Jezus je rekel: Pojdi domov, tvoj sin živi! Mož je verjel besedi in šel. Naproti so mu prišli njegovi domači in mu povedali veselo novico, da se je sinu zdravje vrnilo.

ENOINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH

Jezus pripoveduje prigodbo. Imel je kralj služabnika, ki mu je bil mnogo denarja dolžan. Vrniti ni mogel, zato mu je imela biti vsa družina prodana. Služabnik je prosil in kralj mu je odpustil ves dolg. Pa je šel služabnik in srečal tovariša, ki je bil njemu svoto denarja dolžan. Za vrat mu je planil in ga grdo mikastil. Potem ga je dal vreči v ječo. Kralj je to zvedel in postal nejevoljen. Srdit je služabnika predse poklical in mu grdobijo bridko očital.

DVAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH

Odkar so bili Rimljani podjarmili Sveto Deželo, so morali Judje davke plačevati rimskim cesarjem. Močna stranka med Judi je bila tem davkom nasprotna. Herodovci so pa zagovarjali davke. Obe stranki sta torej stopili pred Jezusa in ga vprašali, če je treba res daja-

ti davke. Bila je zanka, zakaj če bi Jezus rekel: Ni prav — bi ga bili Rimljanom tožili. Če bi bil rekel: Prav je tako — bi ga farizeji pred ljudstvom obsodili. Pa je Jezus zopet kot vedno pokazal svojo božjo modrost.

TRIINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Načelnik judovske shodnice pride prosit, naj bi Jezus v življenje poklical njegovo hčer, ki je ravno umrla. Veliko vero je načelnik pokazal: "Pridi, položi nanjo roko in bo živela." Med potjo v načelnikovo hišo je Jezus ozdravil krvotočno ženo, ki je zaslužila to milost zavoljo velikega zaupanja vanj. Po prihodu v načelnikovo hišo je najprej odpravil piskače. In smejali so se mu, ko je rekel, da deklica samo spi. Toda pred Bogom ni nihče mrtev, le spanje je človekova smrt. Ko je Jezus deklico obudil, so vsi strmeli nad njim.

ŠTIRIINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Jezus se je peljal z učenci preko genezareškega morja in nastal je vihar. Jezus je spal v dnu čolna. Učenci so trepetali od strahu. Končno so ga poklicali in zaprosili: Reši nas, potapljamo se! Gospod se je zbudil, ukazal vetrovom in viharju, pa je nastala velika tihota. Jezus je pokazal, da so mu pokorne tudi mrtve stvari, da je vsega stvarjenja Gospod. Ali je čudno, da so učenci strmeli nad njegovo močjo in oblastjo?

Vitez presv. Evharistije

Šolska sestra.

SV. Frančišek je svetnik presv. Evharistije. V nobenem svetniku do trinajstega stoletja ni žarela ljubezen do presv. Evharistije s tako silnim žarom, kot je plamenela v srcu sv. Frančiška. Frančiškova ljubezen do evharističnega Gospoda je bil kres, ki se je razžaril v požar, kateri je polagoma zajel ves svet. Mi, ki živimo v evharističnih časih, ko nam je pristopanje k sv. obhajilu tako olajšano, da smemo Jezusa prejeti vsak dan, se čudimo ti veliki Frančiškovi ljubezni . . .

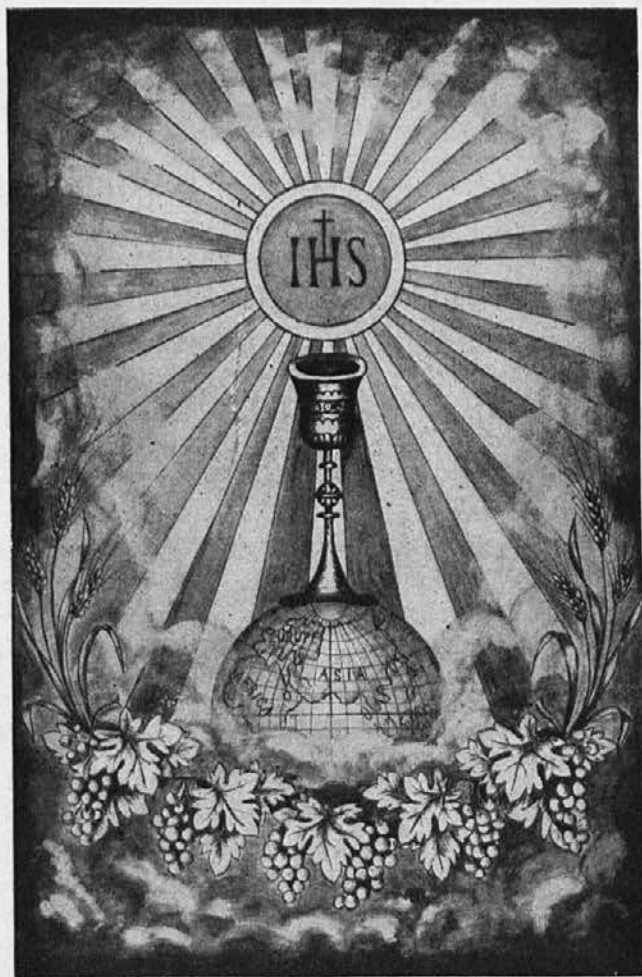
Kako je neki mogla pognati cvetica ljubezni v Frančiškovi duši v dobi, ko je bilo versko življenje v Cerkvi tako žalostno, ko je vladal tak mraz . . .? Ko se ni nikdo brigal za presveti zakrament . . . Ko so bile cerkve zapuščene, prazne . . . Ko celo v tistih, ki bi bili morali čuvati in netiti ogenj ljubezni do presv. Evharistije v srcih vernikov, duhovnikov, ni bilo umevanja veličine Najsvetejšega . . .

Odgovor najdemo v Frančiškovi samopozabi. Frančišek je zavrgel sebe popolnoma — v zameno je našel Boga, a pred vsem Boga ubogega, majhnega, ponižanega, zaničevanega, zapuščena v tabernaklju . . . Iz ječe Gospodove je padla v Frančiškovo srce iskra, ki je zagorela v močan ogenj, ki je svetnika počasi použival, dokler ga ni v smrti popolnoma použil.

Evharistija je bila središče Frančiškove pobožnosti. S kako angelsko pobožnostjo je prisostvoval sveti maši! S kako ljubeznijo se je bližal mizi Gospodovi! In ko je v nočni tišini snivala vsa Umbrija, je Frančišek pred tabernakljem zatrjeval Gospodu, kako zelo ga ljubi . . . Da, tako zelo Ga je ljubil, da bi bil rad umrl v Franciji,

to pa zato, ker je bila ta dežela takrat "Privatateljica Evharistije". Vse, kar je bilo v zvezi s presv. Zakramentom, je Frančiška očaralo in navdušilo.

Meč v svetnikovo srce pa je bil pogled na umazane, zanemarjene cerkve, umazano, strgano cerkveno obleko in slabe, Telesa Gospodovega nevedne cerkvene posode.



Kadar je naletel na kaj takega, je postal mož dejanja. Sam je pometel cerkev in poprosil župnika, naj skrbi za čistoto svetišča. Če je bila cerkev uboga, ji je sam preskrbel dostojnih kelihov. Sv. Klari je naročil, naj s svojimi sestrami dela mašne obleke, ki jih je potem razdelil po potrebi. Kako ga je bolelo, če ni našel pred tabernakljem goreče luči! Šel je od hiše do hiše, da je nabral

olja in mogel zopet prižgati Gospodu luč. Gorečnost za lepoto hiši Gospodove je gnala Frančiška tako daleč, da se je z lastno roko lotil poprave cerkve sv. Damijana, ki se je že rušila. Še par drugih cerkva v Asisiju se ima zahvaliti sv. Frančišku, da niso popolnoma razpadle in da so se v novi lepoti dvignile iz podrtije.

In kako je sv. Frančišek spoštoval duhovnike! Tudi slabe, ki jih je bilo v tisti dobi več kot dobrih. Pripovedujejo, da je padel v prah pred duhovnikom, ki je bil vsej svoji okolici v pohujšanje. Ponižno mu je poljubil roko iz spoštovanja do presv. Zakramenta, ki je tolikokrat počival v roki, čeprav nevredni . . . Kak svetel zgled posebno za naše čase, ko celo dobri verniki iščejo s povečalnim steklom duhovniških napak.

Jezus v tabernaklju je bil tudi središče Frančiškovega apostolskega delovanja. Z vsem srcem je želel, da bi ves svet vzljubil evharističnega Jetnika. Kako često je tožil, da ljubezen ni ljubljena . . . Pa je bil iznajdljiv: Ker njegova beseda ni segla daleč, se je poslužil pisanja.

Od 8 pisem, okrožnic, je pet namenjenih širjenju česčenja presv. Rešnjega Telesa. Eno je naslovil na katoliške vladarje. V nji prosi, naj v skrbeh vlade ne pozabijo Jezusa, često naj Ga prejmejo in skrbe, da Ga bodo prejimali tudi podložniki. Zelo lepo je pismo, v katerem govori duhovnikom, kako naj spoštljivo ravnaajo z Gospodovim Telesom. Največjo ljubezen Frančiškovo pa diha pismo, namenjeno njegovim sinovom. Ravno oni bi morali biti nosilci evharistične misli, svetovni evharistični križarji, čuvarji večne luči, častna straža Najsvetejšemu . . .

To je bil eden glavnih Frančiškovih idealov. Njegovi sinovi so ga razumeli in zvesto čuvali dedščino svojega očeta. V teku časa je v frančiškanskem vrtu vzknilo

nešteto evharističnih cvetov — eden lepši od drugega.

Med temi ni najmanjša sv. Klara — saj jo celo slikajo z monštranco v roki. Sv. Anton Padovanski se sme imenovati čudodelnik Evharistije; sv. Berthold Ratisbonski, pridigar Evharistije. Aleksander Halški, Bonaventura in Dun Scot so slavni evharistični teologi. Jožef Plantanida iz Ferna je ustanovitelj 40 urne pobožnosti.

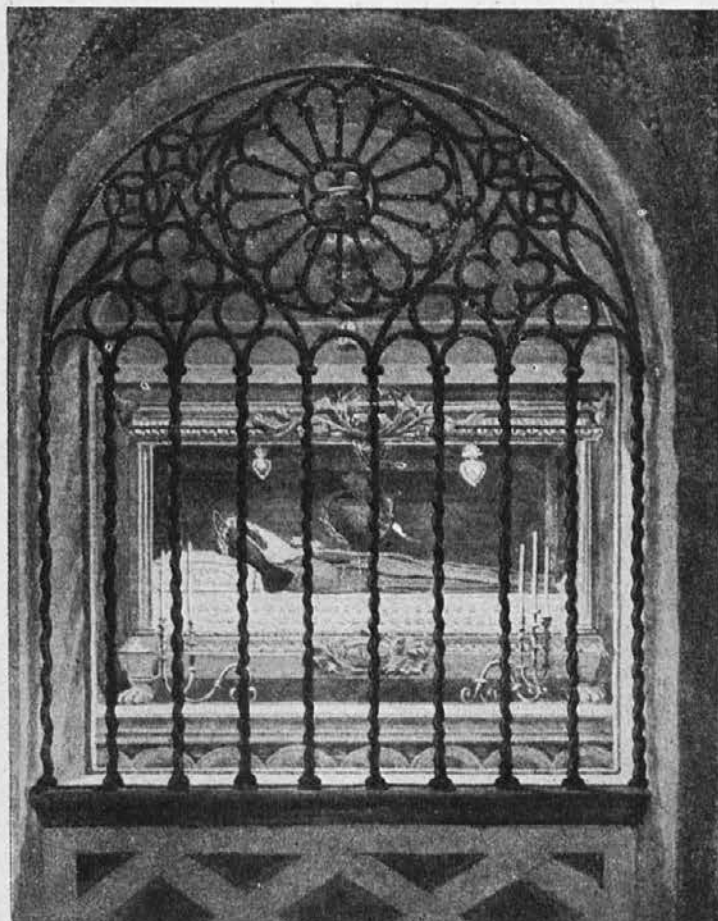
Največji posnemalec sv. Frančiška v ljubezni do Rešnjega Telesa pa je brez-



Gospod, daj mi žive vode!!!

dvomno sv. Paškal — saj ga je sv. oče postavil za patrona evharističnih kongresov in vseh, ki bi radi napredovali v ljubezni do Boga-človeka v sveti hostiji.

Sv. Frančišek, ozri se iz nebeških višin na svoje najmanjše otroke! Izprosi nam milost, da sledimo Tvojim stopinjam, ki so poznale samo eno pot: Pred tabernakelj in proti nebesom. Naj tudi v naših srcih zažari kres ljubezni do Evharistije!



MALA CVETKA.

Rev. P. Evstahij.

Na priprošnjo tvojo, Cvetka,
milosti naj da Gospod,
On, ki biva brez začetka
in previdi vsako pot!

Ti nedolžna si ostala,
sveti žarki te krase . . .
Prosi, prosi, Cvetka Mala,
da nam čisto bo srce!

SLIKA NA LEVI KAŽE GROB MALE
CVETKE V NJENEM SMRTNEM MESTU
LISIEUX NA FRANCOSEM. LETOS SO
BLAGOSLOVILI VELIČASTNO BAZILI-
KO NAD NJENIM GROBOM.

Po poti Male Cvetke

Fra. Martin OFM.

O SV. Tereziki je bilo že toliko napisanega, da je težko kaj novega povedati o njej. Mislim pa, da je Mala Cvetka bolj vesela, če spet in spet razlagamo ljudem njen nauk o duhovnem detinstvu, kakor pa če njo samo brez konca in kraja proslavljamo. Po božji milosti je postala to, kar je, in hoče, da se tega zavedamo. Seveda pa se je tudi sama usposobila za prejem vseh milosti od Boga, ker se je vedno tako rada uklonila božji volji.

Naša ljubljena svetnica je delala vedno samo za Jezusa. Hotela je, da bi bil pri ljudeh dobro poznan in ljubljen od njih. Sama je želela biti pozabljena. Zdaj, ko je

v nebesih, pa še vedno dela za Jezusovo čast. Išče duš, ki bi ga ljubile, kakor ga ljubi ona sama.

Za združenje z Jezusom je imela Mala Cvetka posebno pot, poseben način duhovnega detinstva, ki jo imenuje "malo pot" in je sama tako srečno po njej hodila. Isto misel je izrazila njena sestra Celina, ki še sedaj živi.

Pred desetimi leti je neki ameriški duhovnik obiskal Lisieux in je imel to srečo, da je pred odhodom smel govoriti s sestrami Male Cvetke v tamkajšnjem samostanu. Prosil jih je, naj vsaka sporoči par besed članom Družbe Male Cvetke v Ameriki, ki

ji je on takrat načeloval. Celina (s. Genovefa od sv. Obličja) je rekla, naj jim pove, da morajo Malo Cvetko posnemati, ne samo občudovati.

Res, v prvi vrsti nam jo je Bog dal, da jo posnemamo. Sv. Duh ni razodel tiste male poti duhovnega detinstva Tereziki samo zavoljo nje, ampak tudi za nas, da toliko laže pridemo k Bogu.

Poslušajmo torej, kako nam Terezika razlaga, kaj pomeni biti majhen pred Bogom.

“Če ostanemo majhni, spoznamo svojo ničnost in vse pričakujemo le od božje dobrote. Nič nas ne skrbi, celo to ne, da bi si nabrali veliko duhovnega bogastva. Dalje, biti majhen pred Bogom kakor otrok, pomeni, da sebi nikakor ne pripisujemo tistih čednosti, ki jih morda imamo, zato si tudi ne domišljujemo, da smo za kaj posebnega sposobni. In končno, biti majhen, pomeni, ne izgubiti poguma zavoljo napak, ki se nas drže.”

Te besede Male Cvetke nam torej pojasnjujejo, kaj se pravi biti majhen pred Bogom kot otrok. Za svojo malo pot je Terezika vzela iz otroškega življenja samo dobre reči, slabe je pustila. Najlepša lastnost otrokova je njegovo popolno zaupanje v mater. In prav to je tista čednost, ki je Bogu tako všeč in prevzame njegovo Srce. Ničesar ne more odreči človeku, ki vanj tako popolnoma zaupa. In ravno to je glavno načelo za Terezikino malo pot. Brez skrbi je in počiva v popolnem miru, kdor se živo zaveda, da ima Boga za prijatelja in Očeta.

Kdor se more povzpeti do te duhovne majhnosti, v resnici ni več majhen v očeh božjih, temveč jako velik. In ker postane na ta način velik, ima tudi iako veliko prostora v svoji duši za velike milosti, ki jih v vedno večji meri od Boga prejema.

Posebno je vredna pozornosti tista misel Male Cvetke, da si človek, ki stopa po

mali poti duhovnega detinstva, niti za to ne dela prevelikih skrbi, da bi si nabral duhovnega bogastva. Sam sicer stori, kar največ more, toda v ostalem se zaveda, da duhovno bogastvo prihaja od Boga, in zraven trdno zaupa, da mu bo Bog tega bogastva tudi dal.

V življenju svetnikov lahko opazimo to potezo jako pogosto. Mnogi niso bili vedno uspešni v svojem prizadevanju, vendar jim to ni kalilo duševnega miru. Glavna misel jim je bila, da je Bog z njimi zadovoljen. Tudi mi se moramo truditi za tak duhovni mir. Večkrat Jezus takorekoč spi v našem čolnicu in nam se hoče zdeti, da se zastonj poganjamo za duhovni napredek. Toda nič za to, se bo že prebudil Jezus v nas ob svojem času, kadar bo njegova volja. Takrat se bomo zavedali, da naš trud ni bil zastonj.

S takim ravnanjem nas hoče Gospod obvarovati, da ne postanemo prevzetni in ošabni. Tej nevarnosti smo pač vsi zelo preveč podvrženi. Največji svetniki so pa bili tisti, ki so se živo zavedali, kako prazni bi bili brez božje milosti, zato so vse dobro



na sebi pripisovali z vso odkritosrčnostjo le božjemu usmiljenju.

Prav posebna skrivnost in obenem velika tolažba Terezikine male poti je pa v tem, da nas uči: Ostanite pogumni in zaupni, čeprav imate še toliko raznih napak nad seboj!

Človek je že tak, da izgublja pogum, ako se mu načrti in nameni hitro ne posrečijo. Morda nekaj zamomlja in vse skupaj pusti. Ampak če je vztrajen, bo spet in spet od kraja poskusil in končno zmagal. Ponovni padci v stare napake nas ne smejo ostrašiti. Saj vendar vemo, da je Bog dober Oče in da zelo rad odpusti. Saj ve, da smo prah zemlje in torej slabotni do skrajnosti. On nam tudi siplje milosti v obilni meri, glavno je, da vztrajamo in nikoli ne odnehamo v svojih naporih.

Tako nas torej uči Mala Cvetka, da bomo zaupni in majhni kakor otroci. Ona je prosila Boga, da bi moglo brez števila duš hoditi za njo po mali poti duhovnega detinstva.



Mala "Nežica od sv. Boga".

Za kraljestvo Kristusovo

Piše Janez Kalan, Ljubljana.

DRAGI rojaki onstran velike luže! Zdaj ste me pa izbezali in izzvali, da se vam oglasim. Prav za prav — P. Bernard je vsega kriv . . . Če vam ne bo prav, da se vam oglašam, kar njega primite! Kar se mene tiče, mu moram biti za to zelo hvaležen. On vam je v predzadnji številki lista Ave Maria mednarodno katoliško propagando, ki ima svoj sedež v Ljubljani, tako jasno in obenem tako dobrohotno predstavil, da jo v glavnem kar dobro poznate. **Noben katoliški list ni v domovini o tem poročal tako obširno, tako jasno in dobrohotno. Saj veste: Kar je domače, to ne ve!ja; pri sosedu je bolje.**

KAKO JE S KONGRESI KRISTUSA KRALJA?

Za naš namen, to se pravi, za mednarodno katoliško propagando je potrebno zlasti dvoje: 1.) skupni shodi, 2.) skupen svetoven katoliški list.

Skupne shode v ta namen smo imenovali KONGRESE KRISTUSA KRALJA. Takih kongresov je bilo dosedaj pet. Pričeli so se v malem obsegu, kakor tudi evharistični kongresi. Velik evharističen kongres ste imeli pred nekimi leti tudi v Chicagi. Tako se imajo tudi kongresi Kristusa Kralja razviti v velike svetovne kongrese, ki se jih bodo udeleževali zastopniki vseh katoliških narodov.

Od sedaj zanaprej se bodo vrstili in menjavali tako, da bo eno leto evharistični kongres, drugo leto kongres Kristusa Kralja. Tako bomo imeli katoličani vsako leto en velik svetoven shod. Evharistični kongresi služijo bolj pobožnosti, kongresi Kristusa Kralja pa bolj praktičnemu delu. Oboje nam je potrebno po krščanskem pravilu:



Moli in delaj! Tako se bosta te dve vrsti kongresov prav lepo med seboj spopolnjevali.

Prvi trije kongresi Kristusa Kralja so bili v Nemčiji, kjer sem jaz takrat bival kot dušni pastir naših rojakov izseljencev na Westfalskem. Bili so: leta 1923 v Leutesdorfu, 1932 v Berlinu, 1933 v Meinzu. Četrty je bil l. 1935 v Salzburgu v Avstriji. To so bili pričetki.

S petega kongresa smo se pa pravkar vrnili. Bil je letos v dneh 25. do 27. junija v Poznanju na Poljskem, na sedežu kardinala Hlonda, ki je bil pred dvema letoma kot papežev odposlanec na evharističnem kongresu v Ljubljani.

Kongres Kristusa Kralja v Poznanju je bil **prvi mednarodni kongres** te vrste. Izvršil se je v vsakem oziru krasno. Poljska dežela je vsa katoliška, narod pobožen. Mesto Poznanj šteje 250.000 prebivalcev in je zelo moderno, velikomestno. Za kongres je bilo okrašeno kakor kraljeva nevesta. Prvič na teh kongresih je bil zastopan sv. oče po

svojem odposlancu, in sicer je bil to isti domači kardinal Hlond.

Razen tega so bili še trije kardinali: varšavski, dunajski in pariški. Dalje kakih 40 škofov, med njimi tudi ljubljanski, ki je imel tudi govor, in sicer v slovenskem jeziku. Zastopani so bili tudi skoro vsi katoliški narodi Evrope. Ljudstva pa je bilo zbranega kakih 150.000. Krasen je bil zadnji dan, ko je imel kardinal-legat spričo e ljudske množice na prostornem trgu slovesno sv. mašo. Popoldne je pa bilo na drugem trgu slovesno sklepno zborovanje. Nekateri slovenskih udeležencev so rekli, da je bilo še lepše kakor na veličastnem evharističnem kongresu v Ljubljani.

Toliko o tem. Zdaj moramo pa gledati, da se vtisi kongresa ne pozabijo. Zato nam je sedaj najbolj potrebno mednarodno katoliško glasilo — list, ki ga bodo brali po vsem svetu . . .

Da ne bom predolg, bom pa za enkrat tu prenehal in morebiti še v prihodnji številki kaj napisal. Morebiti bom takrat več povedal o ustanovi onega lista.

Bodite mi vsi iskreno pozdravljeni!

Dostavek uredništva: Z veseljem priobčujemo zgornje pismo in bomo še nadaljnja. Saj smo z veliko pozornostjo zasledovali poročila o poteku kongresa Kristusa Kralja, toda po pravici povedano, čudno se nam je zdelo, da v starokrajskih listih ni bilo veliko brati o tem. Zato smo naravnost ponosni na to, da nam je bilo dano priobčiti teh par vrstic izpod peresa samega ustanovitelja te mednarodne propagande, g. svetnika Kalana. Upamo, da ustrezamo našim naročnikom in bralcem, če obetamo, da bomo še nadalje poročali o napredovanju tega gibanja. Mislimo namreč, da ni škoda prostora za to . . . Škoda??? Ali nam ni širok pogled na katoličanstvo zelo potreben, da ne zaspimo v svojih vsakdanjih malenkostnih skrbih in prerivanjih . . .?

Pismo iz starega kraja

Priobčuje urednik.

NAŠE uredništvo je prejelo te dni iz starega kraja pismo, ki bo prav tako zanimalo vse naše naročnike in bralce, kakor je zanimalo urednika samega. Pisal ga je g. Ludvik Lederhas, D. J., urednik "Glasnika Presv. Srca Jezusovega". Tu priobčujemo nekaj odstavkov:

"Še nekaj smo se tu dogovorili uredniki katoliških listov. Gre za akcijo, da bi Marijo po zgledu drugih narodov proglasili za Kraljico Slovencev pod naslovom:

MARIJA DEVICA — SLOVENCEV
KRALJICA.

Začela se je obenem akcija, da bi postalo Brezje osrednja slovenska božja pot in Marija na Brezjah naša narodna patrona. To bi zelo vplivalo v sedanjih časih pretiranega in poganskega nacionalizma, da se dvigne pravi katoliški narodni duh. Dvignite še pri listu Ave Maria v zvezi z drugimi listi in poklicanimi delavci enako akcijo v Ameriki!

Članki o tem so izšli v "Glasniku" meseca maja in zlasti v zadnjem "Cvetju", kjer P. Roman prav lepo o tem piše. Danes (15. avgusta) se vrši tudi romanje Ljubljancev na Brezje s tem namenom.

Naj bi Brezje postalo slovenska Čenstohova, Lurd itd. Pri vas v Lemontu naj bi bila podružnica, centrala pa na Brezjah. Zavzemite se torej tudi tam za to akcijo, ker mora priti od več strani pobuda na škofo, da bodo prosili v Rimu in dobili posebne prazniške molitve itd.

Vse se pri nas prenavlja, naj se tudi Brezje prenove in dvignejo, Marija pa postani vedno bolj naša in mi njeni!

Lep pozdrav!

Ludvik Lederhas, D.J.

Tako se torej glasi pismo. Kako bi mogla Ave Maria prezreti kaj takega? Kako bi mogli ljubitelji naše Marije Pomagaj v Lemontu ostati brezbrizni ob taki akciji? O, le dvignimo se in po svojih najboljših močeh podprimo to krasno akcijo verne domovine!

Ker pismo omenja in hvali članek v "Cvetju", se nam zdi jako primerno, da ga kar tu ponatisnemo. Skoraj ni mogoče dati bolj razumljive razlage o tej akciji, kot je napisal P. Roman. Berite torej njegov članek takoj tukaj zraven.

Kraljica slovenskega naroda prosi za nas

P. Roman.

DNE 1. septembra leta 1907. je bila na Brezjah nad vse svečano kronana naša ljuba Gospa pomočnica brezijanska. Letos mineva trideseto leto. Brez dvoma je to doba, ki nosi v sebi zgodovino že v navadnih časih, ko teče življenje mirno naprej brez posebnih dogodkov. Toda ta doba je bila dvakrat težka, zakaj če le pomislimo na svetovno vojno od leta 1914 do leta 1918, pomeni že vsa tista grozna stiska in beda, prelita kri in vse, kar je s tem v zvezi, prelom. Še bolj pa so postajala usodna naslednja leta, ko so na razvalinah nekdanj mogočne Avstrije vstale nove države in so nastajali obrisi novih državnih meja republike Češke, republike Poljske, republike Madžarske, in ko se je tudi slovenski narod dvignil in nastopil za svoje pravice. Vsa pot od leta 1914 pa do danes je bila težka in usodna. Vendar pa moramo priznati, da so ta stiska in velike gospodarske težave po drugi strani obrodile mogočen vzpon in skorajda lahko to imenujemo nekak verski prerod našega naroda. Ne, kakor da bi naš narod poprej ne bil veren, temveč le tako hočemo reči, da neka komodnost in lagodje ustvarjata površnost in plitvost, dočim stiska in gorje večkrat vnameta in razžarita tiste tajne sile, ki so se bogato in globoko usidrale v duši, pa jih lagodno življenje ne pusti na dan. In

vse te bogate sile so se sprostile prav tisti čas, ko smo pred seboj na dlani videli ob evharističnem kongresu neizmerno silo naše verske poglobitve. Ob tisti priliki, ko je milostna podoba naše ljube Gospe z Brezij romala v Ljubljano po gorenjski Sloveniji in nazaj, pač nihče ni mogel dvomiti, da celota, da jedro naroda ni prežeto globoke vernosti. Kdor je doživel tisti prizor, ko smo odhajali z milostno podobo iz Stadiona, tega pač celo življenje ne bo več mogel pozabiti. Toliko žive vere in tako vdane ljubezni še nisem nikjer na svetu videl.

Tedaj sem občutil, da je brezijanska Mati božja res nekako središče slovenskega naroda. Ne po svoji legi, temveč po naši ljubezni. Pred tridesetimi leti je bila kronana, ljubezen slovenskega naroda je zbrala zlato in drago kamenje za krono Njej in njeni ljubezni. In četudi tedaj nismo vedeli za ta naslov, je vendarle že v tem kronanju izrečena misel, da je Ona kraljica slovenskega naroda. Vem, da bo kdo vprašal in izrekel pomislek, jeli potreben ta poseben naslov **KRALJICA SLOVENSKEGA NARODA**. Tem odgovarjam le to: brez dvoma ste že kdaj v eni ali drugi frančiškanskih cerkva slišali na koncu litanijskega naziva: "Kraljica reda manjših bratov, prosi za nas." In vendar s tem ni rečeno, kakor da posamezen frančiškan ne ljubi nebeške Gospe, le poudarjeno je s tem, da je na poseben način zavetnica našega reda, na poseben način izbrana, da varuje in ščiti red pred vsemi nevarnostmi. Papeži pa so dovolili ta naziv iz razloga, ker so prav iz frančiškanskega reda izšli možje, ki so vneto branili Marijino čast, ljubeče skrbeli za njeno slavo na zemlji in z močjo razuma dokazovali versko resnico brezmadežnega spočetja. Prav tako imajo tudi posebni narodi Marijo za skupno narodno Kraljico, kot zavetnico občestva, ki se njej na poseben način priporočajo v varstvo. Tako je zlasti zadnja leta spričo krutega preganjanja katoličanov v Mehiki zaslovela po celem svetu naša ljuba Gospa gvadaluška kot Kraljica Mehike in kot tisto žarišče, ki Mehikancem pomeni zadnjo nado in zavetje in še pomoč v težkih dneh preizkušnje. Enako tudi vemo, da jo Hrvatje nazivajo Kraljico Hrvatov in so ji ne daleč od Zagreba na priljubljenem Slemenu zgradili, v spomin tisočletnice hrvatskega kraljestva, lepo svetišče. Znano je, da Madžari že dolga

stoletja nazivajo Marijo kot Kraljico Ogrske (Regina Hungariae). Avstrija, naša sosednja država, ima prav tako naziv — Magna Mater Austriae, in so bili pred dvema letoma v obtoku celo srebrni kovanci po dva ali tri šilinge, ki so nosili Marijino podobo in ta napis. Spominjam se tudi, s kakšno ljubeznijo so Bavarci vsako leto obhajali god Reginae Bavariae — Kraljice Bavarske. Imajo posebno sveto mašo in duhovniki molijo tisti dan Njej na čast poseben oficij. Prav tako tudi Poljska, ki je znana po svoji ljubezni do Matere božje, saj je njena zgodovina tako tesno povezana z narodnim Marijinim svetiščem na Jasni gori pri Čestohovi, pozna naziv Regina Poloniae — Kraljica Poljske. Ne bom našteval še ostalih narodnosti: tako Flamcev, Špancev, Kitajcev, ki so si pridobili pravico, javno pri obredih molitvah klicati Njo kot svojo posebno zavetnico.

Če pomislimo o vsem tem, da naš narod, zlasti tisoči in sto tisoči, ki so razkropljeni po širokem svetu, nimajo pravega središča, vsi pa poznajo brezijansko Gospo in pomočnico, vsi se k njej zatekajo in vsi jo ljubijo, je res srečna misel, ki je tu intam v vsej skromnosti vznikla že pred leti, da si slovenski narod izprosi po svojih škofih pravico, svečano in z vsem pravom tudi pri obrednih molitvah imenovati našo brezijansko Gospo kot: Kraljico slovenskega naroda. Da bi na ta način postalo Brezje versko središče Slovencev in da bi bila Marija pomočnica Mati našemu narodu kot celoti in še zlasti vsem onim, ki so odtrgani umetno in nasilno od narodne celote. Morda ni bolj primerne časa, kot je prav sedaj ob tridesetletnici Njenega kronanja, da se prav sedaj vsi Slovenci ogrejemo za to misel in jo potem ob tej svečani priliki predložimo obema slovenskima vladikama, da zaprosita povsem uradno kot zastopnika naroda za pravico do tega naslova in svečanega naziva. Zaeno bi to bilo tudi v veliko zadoščenje za vse neštete kletve, ki so se razpasle od drugod pri neštene tudi med naš narod.

Prav sedaj namerja Zveza bojevnikov preurediti prostor pred cerkvijo v velik, odlično urejen park, kjer bi stal grob neznanega slovenskega vojaka kot spomin vseh slovenskih mož in fantov, katerih trupla leže križem sveta brez spomina, brez križa, brez znamenja. Vse slovenske župnije pa bi poslale v ta skupni grob

zabojček prsti z domačega pokopališča, da bi tako tam res bila združena tudi dejansko vsa slovenska posvečena zemlja. Sredi parka se bo dvigal mogočen kamenit steber z vrelcem žive vode, da je simbol milosti, ki teko iz Marijinega svetišča. Steber bi bil kronan s kipom naše Ljube Gospe brezijanske.

Pripravljajo se velike svečanosti, ki bodo vse pravočasno objavljene v dnevnem časopisu. Zaenkrat lahko povemo, da bo v nedeljo, 22. avgusta, poromala vsa Ljubljana iz vseh

osmerih župnij na Brezje, da obnovi svojo ljubezen do Matere božje. Poskrbljeno bo za kar najnižje stroške, tako da bodo lahko šle tudi cele družine na to svečanost.

Za sklep pa prosimo tretjerednike, vse prijatelje našega lista in vse Slovence, da iskreno molijo za uresničenje te tako lepe zamisli. Da bi kmalu po naših cerkah zadonel naziv, ves prsrčen in mogočen:

**KRALJICA SLOVENSKEGA NARODA,
PROSI ZA NAS.**

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenec.

EN MILIJON — ZA EN DOLAR.

TO je pa podobno, da danes Dolgi Janez milijone ponuja. O, le nikar prehitro ne zinite. Dolgi Janez še ni tako bogat, pa tudi ne tako neumen, da bi kar po listih in časopisih milijone ponujal. Ne bi jih ponujal zastonj, pa tudi ne za en dolar, če bi jih tudi imel.

Povedal pa bo Dolgi Janez, da so taki ljudje na svetu, pa verjemite ali pa ne. Vseposod je dosti takih ljudi, ki jim je več za vrednost enega dolarja ko za vrednost milijon dolarjev. Gotovo je nekaj takih tudi med temi, ki čitajo te moje vrstice. Če jih pa ni, me še toliko bolj veseli. Sicer pa ne mislim reči, da so ljudje te vrste tudi v vsem drugem tako nespametni kot v ponujanju milijona dolarjev za en dolar. O ne, drugače so lahko prav modri in pametni.

Zdaj moram pa povedati, da ne mislim te stvari popolnoma dobesedno. Ne mislim reči, da ljudje res kar naravnost zamenjavajo milijon dolarjev z enim, ampak to je samo primera. Prav za prav bi rad poudaril, da je dosti takih ljudi, ki prav veliko vrednost odklonijo samo zato, da jim ostane v rokah majhna vrednost. In ker smo vajeni, da vrednost najrajši v dolarjih povemo, sem pa še jaz tako zapisal.

Zdaj pa malo bolj od blizu pogledjmo, kako je s to rečjo.

Gašper je postavil novo hišo. Prišli so

agentje in ga nagovarjali, da bi se dal zavarovati proti požaru. Pa ni hotel. Toda Gašperju je hiša pogorela in ni nič imel, pa tudi nič dobil. Miljon — za dolar . . .

Boltažarja so nagovarjali, naj zavaruje novo karo, preden gre pogledat v Yellowstone Park. Pa ni hotel, je dejal, da bo rajši tistih deset dolarjev dal za good time. Pa se je zaletel v drugo karo . . . in tako dalje, kaj vam bom to pravil. Saj veste, kako pride. Milijon — za dolar . . .

To so vsakdanje reči. Moram pa priznati, da takih neumnežev ni več prav veliko na svetu. Vsaj med nami ne. Ampak zdaj gremo naprej in bomo pogledali v neki drug kotiček.

Mislim na katoličane, proti katerim se je ves zoper Boga spuntani svet zarotil, za zaveznika si je pa vzel samega satana. Seveda ti sovražniki ne delajo vedno odkrito in naravnost. Hlinijo prav radi drugačne namene kot jih v resnici imajo. Ako bi katoličani imeli malo več uvidevnosti, bi se ne vjeli tolikokrat na take dobro namazane limanice. Potegujejo se za majhno vrednost osebnega miru in brezbriznosti, s tem pa postavljajo v nevarnost milijonsko vrednost svetovnega miru in miren razvoj svoje katoliške cerkve.

Zagovarjajo dolarček sprave z nasprotniki zavoljo "ljubega miru", na to pa ne pomislijo, da si bodo nasprotniki v senci našega molka in mirovanja zgradili milijonsko stavbo za svojo trdnjavo, odkoder bodo z vso silo padli po nas,

kadar se jim bo čas zdel primeren. Kaj bomo takrat mi opravili s svojim ubogim dolarčkom, ki ga stiskamo sedaj v žepu kot bi bil res kaka vredna moč in pomoč?

Zdi se nam škoda dela in časa — vse to stane le kak dolar od časa do časa — za krščansko izobrazbo, za katoliški tisk, za prirejanje katoliških shodov in predavanj, za organizacijo, za apologetično in sploh obrambno delo. Rajši tiščimo tisti dolarček pod pazduho in zmi-gavamo z rameni, češ, svet je pokvarjen, hm, saj nismo mi krivi. Kdor ga je pokvaril, naj ga pa še nazaj popravi. Samo naš ubogi dolarček pustite pri miru!

Najbolj neverjetno in naravnost obupno je gledati, kako se premnogim katoličanom zdi škoda denarja za katoliški tisk. O joj, že spet nekdo trka na vrata in hoče imeti tisti moj dolarček, ki tako vestno sedim na njem! Da bi ga koklja, tega sitneža! Najbolje bo, da se lepo skrivam in obdržim dolarček, pa bo. No, naj pa bo tako, pa tišči še dalje svoj dolarček — med tem si bo pa nasprotnik postavil milijonsko stavbo slabega in protiverskega časopisja, ti pa še ne pomisliš ne na to, da je treba za to reč tudi tebi naprtiti krivdo. S tem zgubiš milijon — ker si med tistimi, ki pomagajo nasprotnikom do uspehov in zmage nad tvojim prepričanjem, nad tvojo vero, nad tvojo Cerkvijo!

Ako s tvojo pomočjo in na podlagi tvoje brezbriznosti nekoč nadvladajo verski nasprotniki, ako bodo začele padati cerkve, šole, samostani, dobrodelni zavodi . . . ali te bo takrat tisti tvoj vsega tvojega usmiljenja vredni dolarček rešil? Strašno je pomisliti na to, kaj vse so katoličani po svetu že zgubili zavoljo tega, ker ker se jim smili dolarček, na zgubo milijonov, ki so bili v nevarnosti, pa še pomislili niso . . .

Koliko so vredne pravice katoličanov, ob katere so prišli? Koliko je vreden mir, v katerem so opravljali svoje verske dolžnosti, koliko je vredna svoboda, v kateri so živeli? Koliko je vredna katoliška vzgoja mladine, prejetje zakramentov, življenje po božjih zapovedi? Kdo bo to preračunal, kdo more to povedati v številkah dolarjev in milijonov?

Oh, saj bi ne prišel do konca, če bi še dalje razpletal to misel. Bom torej nehal, vi pa povejte, če sem preširoko zinil, ko sem zapisal: En milijon za en dolar . . . ?

ZAHVALA IN PROŠNJA.

Moja stara bolezen, dozdevno že ugasli ognjenik, je po mnogih letih nenadoma zopet izbruhnila. Ko se je to razvedelo, sem začel od raznih strani dobivati sočutna, tolažilna in bodrilna pisma. Blage duše so mi obetale svojo molitev, mi pošiljale bogate "duhovne šopke", da, celo junaško žrtev lastnega življenja je ena hotela položiti Bogu na oltar, da bi bilo moje podaljšano. Hladeč balzam je bila zame ta občutna ljubezen, zlasti tiste dolge, samotne ure v sanatoriju, ko niti maševati nisem smel. Prav tem molitvam in žrtvam se imam zahvaliti, da sem se po slabih treh tednih vrnil v Lemont. Seveda je moje okrevanje le še zasilno. Zato mi bote oprostili, če se Vam tem potom skupno zahvalim za Vaše sočutje, molitve in tihe žrtve v svrhu mojega okrevanja. Bog Vam stotero povrni!

Priporočam se še zanaprej. Ne iz kakih sebičnih namenov. Saj osebno mi je končno vseeno, kdaj Bog napravi piko mojemu življenju, Enako mi je vseeno, če zdrav ali bolan spolnujem božjo voljo. Da, z zgolj osebnega in naravnega stališča bi mi bila ljubša skorajšnja smrt nego podaljšano životarjenje — v breme in strašilo drugim. Iz posebnega višjega namena pa sam prosim zdravja in se vam priporočam, da molite v ta namen. Ako je uslišanje v božjih sklepih, bo to korak bliže k nekemu nam vsem zaželjenemu cilju. Kateri je ta cilj, naj zaenkrat ostane moja skrivnost. Rečem samo, da je vreden molitve. Začnimo takoj z neomajnim zaupanjem, a tudi s popolno vdanostjo v božjo voljo.

Hvaležno pozdravlja

P. Hugo Bren O.F.M.,
Lemont, Ill.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se božjima služabnikoma Baragi in Slomšeku za uslišano prošnjo za zdravje moje hčere.
Ivana Bambich.

Priporočila sem se bila v težki zadevi Materi božji, sv. Antonu in Frideriku Baragi. Obljubila sem tudi javno zahvalo, ako bom uslišana. Ni bila zastonj moja prošnja, zato sedaj izpolnujem svojo obljubo. Agnes Urajnar.

Jubilejni Koledar

ZA LETO 1938

JE ŽE IZSEL!!!!

STANE 50 CENTOV.

Vaši zastopniki ga že imajo za vas, lahko ga pa naročite naravnost pri upravi Ave Maria v Lemontu.

NEKAJ VSEBINE:

Srebrni jubilar — P. Hugo.

Ob sedemdesetletnici Baragove smrti — P. Hugo.

Sedmera prva gloria — kronist.

Requiem aeternam — kronist.

V spomin Jegliču — škof Rožman.

Janez Tomažević — dr. Zaplotnik.

Pot v Emaus — L. Stanek.

O materi in mrtvem sinu — dr. Opeka.

V Žireh — Johana Logar.

Čeee-jšnje — P. Bernard.

Domovina, umirajoči te pozdravljajo — P. Bernard.

Spomini na očeta — Mary Donas.

Dve pesmi iz starih časov — Ana Koren.

Ciganska sreča — Katarina Slemmer.

Po velikih ovinkih — Matevž Leskovec.

Prva sveta noč — šolska sestra.

Rt. Rev. Bilban — Rev. John Sholar.

Avtoriteta in svoboda — Andrej Tomec.

Prašički so prašički — iz angleškega.

In tako dalje, in tako dalje, in tako dalje. Vsega ne moremo povedati. Pa tudi nočemo! Prepričajte se sami, zato kupite Koledar, pa takoj.

ZAHVALA.

Javno se zahvaljujem Materi božji in Frideriku Baragi za uslišano prošnjo za zdravje. Priloženi dar v dober namen.

Frank in Frances Leustik.

Pozabila sta Boga

Frank Koren, Chicago.

BILA sta dva Jožeta, oba potepuha, eden nič boljši od drugega. Kolikokrat sta se mi posmehovala in se iz mene norčevala, ko sta videla, da hodim k maši! Imela sta me za bedaka. Resno sem jima odgovarjal in ju pogosto nagovarjal, naj tudi sama začne ta hoditi v cerkev. Pomagalo seveda ni nič.

Posebno se spominjam, kako je bilo nekoč ob času misijona. Veliko sem si prizadel, da bi ju spravil k pridigam, pa je bila vsaka beseda zastoj. Opominjal sem ju, da pride smrt tudi k njima na obisk, toda nobena beseda se ni prijela.

Seveda tudi sam nisem nikdar mislil, kako bridek konec je čakal obeh. Danes, ko to pišem, sta oba že davno mrtva. In kako žalostno sta končala! Prvi je bil ubit v avtomobilski nesreči, drugega je cestna železnica podrla. Kako jima je bilo pri srcu, ko je to prišlo in tako naglo? Kdo ve, kako sta bila zapisana pri Bogu —?

Nočem soditi, ni moja stvar. Toda prihaja mi na misel, kako sta odklonila misijon in šla na veselico, čeprav sem jima branil.

“Beži, beži, to je humbug! Na veselico greva in konec!”

In je prišel konec, pa kakšen! Vem, da se vsakemu lahko to pripeti, ne mislim reči, da je bila kazen. Samo Bog ve, kako je bilo in zakaj. Toda prav zato, ker se lahko vsakemu to pripeti, moramo vsi biti pripravljeni vsak čas. Zato je tako žalostno, da se dajo premnogi voditi slabi družčini in se iz sramu pred ljudmi cerkve ogibajo. Pred ljudmi jih je strah, pred Bogom ne, ko bi morali vedeti, da jih lahko smrt za vsakim oglom čaka, njihova družčina, zapeljiva in pohujšljiva, se bo pa zgubila takrat daleč od njih. Taka je ta reč!

In pa tisto nesrečno brezversko časopisje! Velika kuga za ves svet! Vse obeta, malo more dati, le srečne smrti ne obeta in je tudi dati ne more!

O, da bi ljudje spoznali in se iz nesreče drugih učili! Molitev naša pa bodi: Nagle in neprevidene smrti — reši nas, O Gospod!

Izreki Petra Maurina

Po naše skuša povedati P. Bernard.

(Peter Maurin je eden tistih katoliških mislecev, ki so začeli v New Yorku znano delavsko gibanje pod naslovom: Catholic Worker. Veliko predava in piše. Piše v kratkih besedah, samo misli meče na papir. V vsakem njegovem stavku je dosti več misli kot besed. Zato je včasih težak, skoraj bi rekel, teman. Toda le na videz. Ako se nekoliko ustaviš pri njegovih stavkih, nekoliko možgane napneš, se ti kmalu zasveti močna misel iz njih. Veseli te, da si jo našel. Nadalje razpletaš sam. Koliko duševnega užitka! — Sledeči izreki so vzeti iz septemberske številke drobnega lista Catholic Worker. Poskusi, kako ti ugaja modrost Petra Maurina!)

NELJUDSKA FRONTA.

Neljudska fronta je tista, ki jo sestavljajo:

- 1) Človekoljubi, ki skušajo biti dobri ljudem;
- 2) Bogoverni, ki se zavedajo: Bog hoče od mene, naj bom varuh svojega brata;
- 3) Kristjani, ki verujejo v pridigo na Gori in drže na deset božjih zapovedi;
- 4) Katoličani, ki prisegajo na nauke Tomaža Akvinčana o občni blaginji.

“ONI” IN “MI”

Ljudje pravijo tako:

Oni ne store tega, oni pa onega ne.

Oni bi morali storiti to, oni bi morali storiti cno.

Treba bi jih bilo prisiliti, da bi storili to, prisiliti, da bi storili ono.

Vedno “oni” — nikoli “jaz” — — —

Občna blaginja se pa začinja z “jaz”, ne začinja se z “oni”.

Meni ni treba, da sem nor, kakor so nori “oni”.

Jaz sem lahko nor na svoj lastni nori način.

Eden jaz in še eden jaz sta dva jaza.

Še eden jaz zraven — so trije jazi.

“Mi” je množina od “jaz”.

“Mi” — to je častitljiva družba.

“Oni” — to je množica, je tolpa, je banda.

V ČEM JE ČLOVEKOVA PLEMENITOST?

Dajati, ne jemati — to človeka naredi človeka.

Ubogati, ne ukazovati — to človeka naredi človeka.

Pomagati, ne odžagati — to človeka naredi človeka.

Duša plemenita, ne pa buča zvita — to človeka naredi človeka.

Lakota po božji besedi, ne lakomnost po zlati skledi — to človeka naredi človeka.

IZRAELSKO JUBILEJNO LETO.

Izraelci so imeli poseben način, da se je narod izmotal iz denarnih težav,

Vsakah petdeset let so črtali vse dolgove, zemljo so prvotnim gospodarjem vrnili.

Izraelci so delali tako, ker so imeli vero, da je svet od Boga ustvarjen.

Izraelci so verjeli, da je Bog Oče vseh, da so si ljudje med seboj bratje in da Bog hoče od vsakega od nas, da bodi varuh svojega brata.

NAJ JUDJE OSTANEJO JUDJE!

Ludvik Lewison pravi:

Nikjer na svetu se niso Judje toliko trudili, kakor so se ravno na Nemškem, da bi postali domačinom enaki. Nehali so biti Judje, bili so samo Nemci. Pa kakšno korist so imeli od tega?

In kakšno korist je še kdaj kdo od tega imel, da je hotel biti ponošen posnetek te ali one pristne reči?

Naj Judje ostanejo Judje, saj je kljub temu popolnoma mogoče, da so tako dobri naši državljani, kot vsi drugi najboljši Amerikanci. Če bodo tako ravnali, jim ne odide — rešpekt!

KRISTUSU NA LJUBO.

Prvi kristjani so bili brez kompromisa kristjani.

Za svojo vero so prelivali kri.

Preden so šli v smrt Kristusu na ljubo, so nasičevali lačne — Kristusu na ljubo, so jemali pod streho brezdomce — Kristusu na ljubo,

so poučevali nevedne — Kristusu na ljubo.

In ker so tako delali — Kristusu na ljubo,
so govorili o njih tedanji pogani:
"Poglejte, kako se zares radi imajo!"

Prvi kristjani so delali vse Kristusu na
ljubo,
ničesar niso storili "businessu" na ljubo!

KITAJSKI KATOLIČANI.

Kitajski katoličani so pokazali pot,
kako se komunizem pobija.

Nekatoliški pisatelji so pisali o načinu,
kako žive "Bratje Janeza Krstnika".

Kitajski komunisti so jih šli obiskat
in so jim priznali, da je njihovo življenje
bolj popolno kot življenje marksističnih
socialistov.

Bratje Janeza Krstnika skušajo živeti
po naukih pridige na Gori.

Pridiga na Gori je dobra za življenje,
pravijo Bratje Janeza Krstnika na Kitaj-
skem.

Vsem ki so nam dobri

Šolske sestre.

MORDA se čudite, da letos še nismo nič
poročale o naših vsakoletnih praznikih.
Niso šli mimo nas brez odmeva, a
praznovali smo bolj po tihem, same zase. 15.
avgust, Vnebovzetje Marijino, je še vedno naj-
lepši dan naše provincije, ker je dan slovesne
preobleke. Mlade neveste Gospodove, novo-
preoblečene sestre, se zavoljo velike notranje
sreče skoro ne zavedajo, da so še na zemlji, v
solzni dolini. A tudi starejšim sestram, ki so
šle že skozi marsikatero poskušnjo in trpljenje,
je dan obletnice njih slovesne zaročitve vedno
ljub in drag. Tako dober je bil Bog — leta in
že desetletja nekatere štejejo v službi Gospo-
dovi . . .

Obrede preobleke je opravil veleč. g. P.
Benedikt, enako obrede obljud.

Letos je osem sester obljudilo Bogu, živeti
v "uboštvu, pokorščini in čistosti za vselej." Ko
sestre pridejo do te stopnje redovnega življe-
nja, ve vsaka, kaj jo čaka: Da življenje ni sa-
mo praznik, ampak trd delavnik; da pota re-

dovnice niso posuta samo z rožami, ampak vmes
tiči marsikak trn. Ve pa tudi vsaka, da življe-
nju zatajevanja sledi krona v večnosti.

Staršem, ki so navadno prisotni, kadar nji-
hova hčerka obljudi Bogu zvestobo "za vselej",
se trga srce. Čisto naravno, saj je vedno težko
žrtvovati otroka — odpovedati se mu za vedno.
A Bog, ki se v požrtvovalnosti ne da prekositi,
gotovo pošlje v srce plakajoče mamice, v dušo
ljubečega očeta, žarek tolažbe: Hčerka, ki jo
danes daruješ, ni za te izgubljena. Še z večjo
ljubeznijo te bo ljubila kot do sedaj, ker božja
ljubezen njeno oplemeniti. Prvi boš v njenih
molitvah, prvi pri njenih obhajilih. In ko boš
že morda v vicah obžaloval, da nisi zvesteje
služil Bogu, ti bo molitev in žrtve hčerke, ne-
veste božje, lajšala trpljenje in skrajšala čas
pokore. Ni se ti treba bati, da bi kdaj hodila
domu jokati . . .

Pri tej priložnosti se želimo zahvaliti vsem,
ki so nam dobri in nam kakor koli pomagajo.
Posebno iskreno se zahvalimo sledečim, ki so
se nas spomnili v zadnjih štirih mesecih s po-
sebnimi darovi:

\$50, družina Steve Zapčič;

\$20, družina Donchetz;

po \$15: družina Frank Potočnik, Mr. Ov-
nik;

po \$12: družina Math Kremesec;

po \$10: Margareta Mestek, Mrs. Pečjak,
John Potočnik, Steve Durich, Mr. Lipoglavšek,
Mr. Ovca, Mr. Urh;

po \$8: družine Baznik, Pekol in Zakraj-
šek;

po \$5: Helen Gerčar, Mrs. Drašler, Mrs.
Ogrin, Mrs. Barle, družina Leo Yerman, Albina
Novak, Mrs. Tegelj, Martin Bratina, Mrs.
Ahach, Mrs. Marjanovich, Mrs. Kness, Mrs.
Vlasich, družina Šircelj, Mr. Sever, društvo Sv.
Imena, Euclid, O.;

po \$3: družina Max Omrzel;

po \$2: Mr. Dolčič, Anton Kremesec, Mrs.
Možina, Mrs. Shuster, Mrs. Horžen;

po \$1: Mrs. Snežič, Mrs. Muha, Mrs. Kure,
Silvester Hrastar, Mr. Stajer, Johana Veselich,
Mrs. Adamich, Mrs. Jurkovich, Mrs. Lauter,
Katarina Starc, Mrs. Zajner, Mrs. Prisland,
Mrs. Brishar, Mrs. Straus, Mrs. Strahen, Mrs.
Bizjak, Ana Jančarich, Mrs. Ponikvar.

Čestitke

Marko Bluth, Joliet.

DAJTE tudi meni malo prostora, da se oglasim in izrečem nekaj misli o priliki, ko se pripravlja naš jubilejni Kalendar, da stopi v javnost, pa tudi list Ave Maria, da skoraj nastopi svojo tridesetletnico. To so gotovo zelo pomembni mejniki v življenju katoliških Slovencev v Ameriki. Kdo bi ne bil vesel tega, kdo ne bi hotel izreči svojih iskrenih čestitk?

Vedno se rad spominjam tistih časov, ko sem prejel prvokrat ta list tam iz New Yorka. Droben je bil, pa smo ga bili zelo veseli. Takrat smo živeli v Krain City, Mich. Loza je bila, sama loza. Kamor se je ozrlo oko, nič drugega ko loza. Le nad nami je bilo košček neba, ki nam je delalo streho. Vsakega obiska smo bili zelo veseli, posebno še, če nas je obiskal dober katoliški list ali knjiga. Od tistega časa me je obiskala Ave Marija vsak mesec, včasih po dvakrat, dokler je tako izhajala. Tako še sedaj ne zamudi nobenega meseca, da se ne bi ustavila pod mojo streho.

Leta 1919 smo se preselili iz Michigana v Joliet, Ill. Kmalu me je nagovoril Mr. Joseph Muhich, da sem prevzel zastopništvo za to nasebino. S pravim navdušenjem sem se lotil tega dela in sem ga nadaljeval do danes. Res, v času depresije se ni dalo dosti narediti, ker je revščina krulila vsepovsod, da je bilo joj. Pa Gospod Bog je prišel na pomoč in poslal boljše čase, da siromak laže pride do svojega kosa vsakdanjega kruha.

Ko so nastopili boljši časi, je marsikdo kmalu poravnal zaostali dolg in z veseljem obdržal list, ker ga imajo večinoma vsi zares radi. Ako je še kdo, ki ni storil svoje katoliške dolžnosti do tega lista, pa upajmo, da se bo še pravočasno spomnil.

V vseh teh letih sem se neprestano trudil za razširjenje tega lista posebno dokler so me noge še dobro nosile. Lahko rečem, da sem spremljal list Ave Maria po njegovih potih vse od rojstva do danes. Kako dolgo jo bom še mogel spremljati, to ve samo Tisti, ki je Gospodar našega življenja. Če primerjam svojo oslabelost s čilostjo lista Ave Maria, ki se vedno bolj kaže, prav lahko in po pravici rečem, da

bo kmalu ona mene spremljala v grob in potem še pred prestol Večnega Sodnika. Moja ljubezen do tega lista mi bo gotovo pripomogla pred sodnim stolom do večjega usmiljenja pri Bogu. Posebno pa se zanašam, da bo moja nebeška Mati, ki je dala temu listu to prekrasno ime, takrat meni ob strani stala.

Tako vidite, dragi naročniki, je tak dober list človekova velika tolažba na stare dni in mu pomaga ohraniti dušni mir. Ostanite zvesti listu kot sem mu jaz zvest.

PESEM BREZPOSELNIH ali "ŠTAPARSKA".

Zložil Frank Koren, popravil Urednik.

Gor pa dol po cesti stopam,
brez zaslužka tu postopam . . .
Kaj bo to, oh, kaj bo to,
ker nam dela ne dajo?!

Siromak sem med trpini,
čujem glas: Le kar pogini . . .
Kaj bo to, oh, kaj bo to,
ker nam dela ne dajo?!

Bogataš se mi krohoče,
mojih stisk čutiti noče . . .
Kaj bo to, oh, kaj bo to,
ker nam dela ne dajo?!

Kakor Lazar se oziram,
z miz bogatih drobce zbiram . . .
Pa še to, oh, pa še to,
zdaj dobiti je težko!

Dosti vsega je na svetu,
dosti delavcu in kmetu . . .
Le kako, oh, le kako,
da obema je hudo?!

Pa prišel bo dan pravice,
in zravnal bo vse krivice . . .
O, saj bere se tako,
da je Lazarju lepo!

Vi pa, kruti bogataši,
pri obilni svoji paši,
spomnite se le, kako,
z bogatinom je bilo . . .

Posnemanja vredno

Urednik.

ZADNJE dni avgusta je v Chicagi zborovala konvencija Družbe sv. Družine. Zdaj leži pred nami zapisnik konvencije ki je priobčen v tedenskem glasilu, Amerikanskem Slovencu. Med drugim beremo tam resolucijo, ki kaže, da se ta lepa organizacija zaveda svojih nalog, ki jih ima kot katoliška organizacija. Naš list čestita Družbi sv. Družine na njeni neustrašenosti in odločni katoliški zavednosti. Obenem priporoča še drugim podobnim organizacijam, ki trdijo o sebi, da so katoliške, naj bi posnemale Družbo sv. Družine ter ob enakih ali podobnih prilikah zavzele enako stališče.

V zapisniku beremo:

Br. And. Glavach, predsednik nadzornega odbora, predloži zbornici sledečo resolucijo:

RESOLUCIJA.

1. Ker ima Družba sv. Družine poleg odraslega oddelka v svojem okvirju tudi Mladinski Oddelek, se živo zaveda svoje dolžnosti do mladine in svoje odgovornosti pri vzgoji slovenskih otrok v Ameriki.

2. Ker se je zadnje čase pojavila neka takozvana "svobodomiselná šola" za mladino potom nekega mladinskega lista, smatra konvencija Družbe sv. Družine za svojo dolžnost, da izreče javno svoje globoko obžalovanje nad to nizkotnostjo in protestira zoper ustanovo svobodomiselne šole.

3. Zavoljo te "svobodomiselne šole", ki ji je očitno edini namen, da izpodkoplje v naših malih vero v Boga in Njegovo razodetje, povzdiguje Družba sv. Družine bolj ko kdaj v preteklosti svoj glas in priporoča slovenskim staršem, naj vpisujejo svoje otroke edino v katoliške podporne organizacije in društva.

4. Čeprav je Družba sv. Družine med najmanjšimi bratskimi organizacijami, si vendar upa na svoji deseti redni konvenciji v Chicagi pozvati vse ostale slovenske organizacije in društva, ki jim je količkaj pri srcu časni in večni blagor mladine, da se pridružijo nam ter istotako podajo v javnost izjavo zoper to podlo postopanje.

Premalo skrbi za duhovne reči

Matija Ključ.

AKO poslušáš med rojaki pogovore o veri, tudi med takimi, ki se imajo za dobre katoličane, boš kmalu opazil, če si količkaj dober opazovalec, da vse premalo cenijo zaklad svoje vere. Le preveč je takih med nami, ki smatrajo vero za brezpomemben privesek, kot na primer pero za klobukom ali nagelj v gumbnici.

Bi mislil, da so premalo poučeni v krščanskem nauku. Toda če mi je znano, da so hodili k pouku do 14 leta, se moram čuditi, kako ljudje pozabijo verske resnice. In ko pozabijo, postanejo mlačni, brezbrizni. Povabiš v cerkev ženo, mater, ki ima že odrasle otroke, pa dobiš odgovor: Ne morem, nimam časa. Otroci so pa že tudi vsi "odpravili" — namreč sv. obhajilo in birmo . . .

Kakšni katoličani bodo taki otroci, ki so morda hodili dva meseca ali nekaj več k pouku, potem pa ne čujejo več božje besede, ne molitve, ne maše?

Kako si more misliti taka mati, da je storila svojo dolžnost, ki jo ima do otrok? Za molitev ni časa, za cerkev še manj, za katoliško čtivo ni denarja . . . In oče prihaja ves truden od dela, za dušo ni časa in denarja nikjer. Če je klican na sodnijo, je časa dovolj, za zabave in gledališča dosti časa in denarja za vse, ki so v hiši.

Kako bodo ti ljudje dobili čas, ko bo treba umreti? Pa vemo, da angel smrti ne vpraša, če imaš čas, povabi te s sabo. In takrat bo morda za zakramente prepozno, čeprav ti bo na misel hodilo, da časa ne manjka. In kdo ve, če ne bodo otroci sami preprečili duhovnikov prihod, ko so tako slabo o duhovnih rečeh poučeni...?

Pred leti je bilo, da sem vprašal majhno prvoobhajanko: Kaj si danes pri obhajilni mizi dobila? Ne vem, je dala odgovor. Priganjal sem dalje: Ali ni prišel Jezus k tebi pod podobo majhnega kruha? In spet je rekla: Ne vem . . . Pa so jo bili dali v katoliško šolo za tisto leto, da je "odpravila" — potem pa nič več ne v katoliško šolo ne v cerkev . . .

Sedaj je velika, omožila se je, morebiti je mati. Kako bo svoje otroke učila o Bogu in

veri, ko sama ničesar ne ve? Morda se še spominja, kako je nekoč pred oltar v beli obleki pokleknila, pa to je menda vse.

Zatorej poglejmo sami vase, pomislimo, kako hitro vodi pot navzdol, kam žene naša mlačnost in brezbržnost naše otroke, naš narod. Vzemimo si časa, dokler ga nam Bog ponuja, in popravimo, kar se popraviti da. Dajmo pouka našim mladim, pa še bolj jim dobrega zgleda dajmo. Sami redno k sv maši hodimo in k zakramentom pogosto zahajajmo.

Pomislimo na svoje starše. Imeli so več dela ko mi, pa so posvečevali Gospodove dneve in milje daleč v cerkev hodili. Pa je bilo več sreče in zadovoljstva v njihovih srcih, ker so za dušo skrbeli in je niso imeli za droben vinar na prodaj . . .

Ljubite se med seboj

Mrs. Bambich.

LJUBITE se med seboj! To je bila nova zapoved, ki jo je naš Zveličar izročil apostolom, posebno sv. Janezu. Zato je ta apostol vedno in vedno ponavljal v svojih pridigah: Bratje, ljubite se med seboj!

Ko je naš Zveličar dal to zapoved, je dobro vedel, kako težko je dostikrat ljubiti bližnjega, ker se med seboj dobro poznamo in vemo za vse napake drug drugega. Zato smo si dostikrat med seboj bolj tujci kakor bližnji. Še celo mož in žena sta si velikokrat tujca med seboj, ravno tako otroci in starši.

Po mojih mislih je pa imel Zveličar ravno take slučaje v mislih, ko je dal ono zapoved. Zakaj prav to je najbolj kočljivo. Ako bi imel mož ženo tako rad kot samega sebe, in žena moža tako kot samo sebe, potem bi bilo res vse dobro. Ne bilo bi preprirov, ne ubojev, ne razporok. Vse bi se rado imelo ob domačem ognjišču. Toda ljudje ravno nasprotno ravnajo. Namesto da bi najprej radi imeli tistega, ki jim je najbližji, pa imajo radi oddaljene, s katerimi pridejo le redko skupaj. Seveda, pri onih oddaljenih ne poznamo napak, ker smo preredko z njimi skupaj, pa si domišljujemo, da oni ljudje napak sploh nimajo.

Na bližnjih pa vidimo vse polno napak, posebno če nočemo nič potrpeti ž njimi in zraven

zahtevamo, da oni z nami vse potrpe. Brez potrpljenja pa ni mogoče izpolnjevati zapovedi Zveličarjeve, da se ljubimo med seboj. Ako prav razumemo njegov nauk o medsebojni ljubezni, bomo spoznali, da je prav za prav hotel reči: Potrpite drug z drugim. In ravno tega nam tako zelo manjka.

Potrudimo se torej, da bomo ta zares božji nauk prav razumeli. Svetna modrost misli prav malo na to, da je treba velikega potrpljenja, če hočemo ostati v prijateljstvu in ljubezni med seboj. Lahko je ne videti napak na tistih ljudeh, ki jih srečamo enkrat na mesec ali še ne. Zato je lahko biti s takimi v prijateljskih odnosih. Toda božji Zveličar hoče od nas tudi kaj takega, kar je težko. Ako se ogibamo vsega težkega, ne bo naš značaj nikoli veliko vreden. Zapoved ljubezni do bližnjega, posebno do tistih, ki so nam najbližji, je pa olajšana s tem, da se trudimo videti v svojih ljudeh najprej njihove dobre lastnosti. Saj ima tudi dobrega vsakdo kaj na sebi.

Tako torej delajmo, pa bo vse dobro!



Mrs. Ana Plemel iz Northome, Minn., naša dolgcletna zvesta naročnica.

Kako pa vi mislite?

Vpraševalec.

VELIKO pišejo časopisi o spolnih zločinih nad mladostniki in brezbrambnimi ženskami, ki se v vedno večjem številu pojavljajo v Chicagi in tudi drugod po Ameriki. Tako se je baje že razpaslo to zlo, da so oblasti v resnih skrbeh, kam bo ta reč privedla današnje družbo.

Pričakovati je bilo, da bodo začeli ljudje razmišljati, kako zaježiti to grdobijo in hudo delstvo. Tako so začeli razmišljati tudi šolski in vzgojni krogi v Chicagi. In zmislili so si pomoč, v katero imajo menda res vero. Pravijo, do se bo začel dejati mladini v vseh šolah natančen spolni pouk, menda nekako tako kot bremo, da se godi v Meksiki pod socialistično vlado. Pravijo namreč ti vzgojitelji, da se bodo ljudje znali varovati spolnih prestopkov, če bodo bolje poučeni o spolnih zadevah in vprašanjih. Vedeli bodo, kaj je prav in kaj ni prav, znali bodo zadrževati svoje strasti in tako dalje.

Kaj pa vi mislite?

Istočasno, ko so se te reči brale v chicaških

dnevnikih, je pa prinesla katoliška "Daily Tribune", ki izhaja v Dubuque, Iowa, sledeče skromno mnenje nekega bralca ali bralke iz Milwaukee, Wis.:

Zakaj se ne lotijo teh spolno-zločinskih problemov na tak način, da bi šli do korenine tega zla?

Ženske od 13. do 50. leta postopajo po cestah v kopalnih oblekah in "kratkicah" ter zračijo svoje otročiče in pse ali pa le same sebe. Seveda, teh debelušk nihče ne napada, toda njihove žrtve morajo vzeti nase vse posledice. Potem pa kričimo, kako pohujšan je svet!

Kopalne obleke spadajo samo na kopalnice. "Kratkice" bi se ne smele nositi izven doma. Kaj je vendar z našimi možmi in očeti, da vraga tega ne vidijo? Ali so slepi?

Polcvite nekaj teh skoraj nagih žensk in jih pošljite v ječo, da se ohlade. Potem boste najbrž imeli manj pisati o spolnih zločinih. Spravite jih z javnih cest, zakaj one so mnogo bolj odgovorne za spolne zločine kot kdorkoli drug.

Takšno je torej mnenje v Chicagi, drugačno v Milwaukee . . .

Kaj pa vi mislite, kaj pa vi pravite?



Slika predstavlja družino našega vrlega naročnika, ki se mu pravi Frank Coz in ima dom v Windhamu, O. Ti dobri ljudje žive zelo sami zase v svoji naselbini, da jih redko kdo "iztakne". Nedolgo tega jih je pa obiskal Mr. Dolčič iz Girarda in nam poslal njihovo sliko. Hvala mu!

Ko sem Marijo na pomoč klical

Piše slovenski rudar.

(Konec.)

PO več tednih sem bil od bolezni tako zdelan, da sem bil bolj podoben mrliču nego živemu človeku. Že se mi je bilo obrnilo na bolje. Pa nenadoma je prišlo še slabše ko prej in ravno ob obletnici smrti moje žene sem se začel boriti s smrtjo tudi jaz. Kdo popiše moj strah in strah mojih otrok, ko je bilo skozi par tednov vsak dan pričakovati moje smrti? Postalo je moje stanje že tako resno in brezupno, da me ni bilo za trenotek več varno pustiti samega. Kazalo je, da bo vsa človeška pomoč in prizadevanje in vsi naporji zastonj.

V tej veliki stiski sem zopet začel klicati Marijo na pomoč, naj mi pomaga, da še ne umrjem, ko mi je smrt z ozirom na moje jokajoče otroke ob moji bolniški postelji nekaj tako strašnega in nepopisno težkega, da mi je pretresalo mozeg in kosti.

Izdelal sem bil že prej nekaj kot nekak "relikvijarček", kjer hranim nekoliko las moje pokojne žene ovitih okoli križca z dvema svetinjcama in z njeno sliko. Na vrhu zunaj je pa pripeta svetinja Brezmadežne ali tako zvana "čudodelna svetinja", o kateri sem baš eno leto prej prebral knjigo, ki piše o njej.

Tako sem vzel v roke to napravo s čudodelno svetinjo in se priporočil Mariji za pomoč, češ, že je tolikim in celo takim pomagala, ki so se na smrtni postelji branili spraviti se z Bogom, da so nazadnje srečno umrli ali pa čudežno ozdraveli, zakaj ne bi tudi meni pomagala, ko jo sam goreče prosim? Sklenil sem, da ne bom odložil svetinje, dokler ne bom uslišan.

Pa videti je bilo, da je vse zastonj. Namesto zboljšanja je prišlo tako, da je bilo treba več ljudi za postrežbo, ker sem vsled neznosne vročine in vsled silne nervoznosti začel kar besneti in biti okoli sebe, da so imeli veliko opraviti, ko so me skušali vkrotiti in obvladati. Ko se vsled borbe ves premočen umirim, opazim, da v levi roki še vedno krčevito držim tisto malo

napravo s čudodelno svetinjo, ne da bi jo bil v silni borbi zgubil ali kaj poškodoval, čeprav je le na lahko narejena. Večkrat sem tudi vzdihnil: "O Marija, brez madežna izvirnega greha spočeta, prosi za nas, ki Tebi pribežimo!"

Pa kljub vsemu temu ni bilo bolje. Ali je moja prošnja, moj klic k Mariji zastonj? Kazalo je tako. Nisem bil še uslišan, morala je prej priti še hujša poskušnja. Nevarnosti in skrbi, da umrjem, se je potem pridružila še nevarnost in skrb da — zblaznim . . .

Pa to menda je bilo le zato, ker se je bližala sprememba, v kateri je bilo konec nevarnosti in skrbi za oboje, in da je bila moja prošnja v tem večji meri — uslišana.

Čez dva dni potem me je še enkrat obšla slabost, da se mi je zdelo kot da bi bil že v zadnjih izdihljajih, ko pa mi je zopet odleglo, pa kar naenkrat začutim da sem — zdrav!

Ko nato pride zdravnik in me preišče, je samo izjavil, da od vse bolezni ni drugega več kakor njena posledica, slabost.

Da se je po taki in tako nagli spremembi spremenila žalost v veselje, si lahko vsakdo misli.

Nisem Marije klical na pomoč zastonj . . .

POZNA ROŽA.

Joe Starešnič.

Na livadi roža cvela,
ej, ej, ej!
Dva metulja priletela
k njej, k njej, k njej.

Eden rožo poljubuje,
oj, oj, oj!
In ljubeče zatrjuje:
tvoj, tvoj, tvoj . . .

Pa je prišlo mrzlo vreme,
oj, oj, oj!
Zapuščena roža vene,
joj, joj, joj!

ENGLISH AVE MARIA

Rev. Leonard Bogolin, O. F. M. ----- Editor

EDITORIAL

October! Month of the Rosary - month of PRAYER. Our dear Mother, the Church, sends out a special and urgent call to all her children to pray.

Evening after evening millions will hear the call, and will gather in Churches around the Lord in the Blessed Sacrament — repeating again and again: "Hail Mary, full of grace. . . pray for us sinners." Every night millions of hearts will unite as one heart, millions of voices will rise as one mighty voice — the voice of prayer, praying for the blessing of God for the whole world.

..Pray! The man of today — he does not believe in prayer. Why should he? Does he need any help from outside — from God? NO! He has pulled down the Almighty God from the throne in his heart, and has placed himself in His place. Look at his wonderful progress — his marvelous accomplishments, his inventions! Don't you see him flying in the air — in his airplanes? How boldly he lifts himself— high above the clouds. Don't you see how deeply he has penetrated into the mysteries of nature? He can divide even an atom! Just listen to the radio. See what wonders he is doing with electricity. No, no, human brains today are too "efficient" to need a God. If man is sick — see how smart are the doctors of today. Why go to God? — let us go to the doctor. Is he poor? — he will hear from the long line of Freemasonry the "sweet cry" of humanism.

Yes, man's accomplishments of today are great — too great for his small brains to comprehend and they have upset him. Give a child too many playthings, and he will forget everything. Such a child is the man of today. He has "lost himself" with his many inventions —

his "playthings." ..

But is the man of today happy? He has so many more machines to produce wealth for him than he had a hundred years ago; so many more inventions to increase his happiness. But in spite of all this, are human hearts today, as contented as they were a hundred years ago? Is the earth no longer a "valley of tears?"

On the contrary! There is more discontentment in the world today than there has ever been before. World wars, dissensions, revolutions and so much discontent among all the classes of people.

No, no! The more inventions, the more money — so much the more misery and the more discontent. No peace among the nations, no peace among the states, no peace in politics, no peace in families — peace is nowhere. Human society is sick, very sick — sicker than ever before.

Pray, Pray! — is the call of our Mother the Church for the month of October. Yes, pray! — man, pray if you want happiness. peace. contentment, there is only one thing necessary — God with His blessings! Back to God. Pray. You need so many things in your daily life — pray. Go to God. He is rich. He is almighty — He can give you everything. Pray!

And we Catholics believe in God and we know our misery. Therefore, with joy we will heed the call of Mother Church. We will go to church and pray; we will say the Rosary for ourselves at home; and the month of October will be in reality a "month of prayer."

With prayer we can accomplish everything; without prayer — nothing!

The greatest men in the history of mankind were men of prayer. Abraham and Moses were men of prayer. Our Lord worked during

(continued on page 24)

The Rosary

Fr. Annacleto OFM

Would'st thou be wise, and choose a prayer
More holy than the rest,
And on the mysteries hidden there,
Make meditations blest?
Such treasures in thy Beads are found
In never failing store;
All heaven's best blessings there abound,
What canst thou ask for more?

The Catholic heart has always loved Mary. It has loved Her with a love excelled only by its love for God. And this great love for Mary has found utterance in some of the sublimest modes of expression. Intense love always seeks to make itself known. It cannot remain silent. Its tendency is to waste itself in outward veneration. Thus we find from the first days of Christianity, the Catholic heart has given vent to its pent-up love for Mary. We see expression of it in the works of the holy Fathers, in the masterpieces of art, and in the writings of the greatest minds of the ages. Indeed, no greater joy has the Catholic heart than when it is singing the praises of Mary. Her name is honey to the lips. Her name is music to the ears.

It was not, however, until the Middle Ages that devotion to Mary reached its zenith. Then it was that the Rosary was introduced to the Catholic world. At once the faithful recognized in it a devotion which accorded most perfectly with the sentiments of the Catholic heart. Immediately it became a favorite devotion. Since that day the words of the Rosary have been wafted to the throne of Mary without intermission.

The recitation of the Rosary pleases Mary more than all that has been said about her in song and story; it pleases Her more than all that has been written about Her in the most erudite tracts of theology. The exquisite paintings of a Michael Angelo, the most palatial works of architecture, all the world has of grandeur and magnificence in honor of Mary—

do not give Her half as much joy as the simple recital of the Rosary.

Mary loves the Rosary because it commemorates the Divine Mysteries of Redemption and the part She played in them. The Rosary recalls to Her mind the day when the Archangel Gabriel announced to Her that She was to be the Mother of God; She sees again the Infant Child in Her arms at Bethlehem; She feels again His Little Heart beat against Hers as Simeon utters the prophecy. In short the plan of man's Redemption comes again before Her vision. She sees Her Son the Redeemer and She the Coredemptrix of mankind. Next to beholding God face to face, the recollection of these things gives Mary Her supreme joy. She loves to hear them repeated. They are sweeter to Her than the song of angel voices.

Especially at this time is the Rosary most dear to Mary, when men deride and besmirch Her honor. Such disrespect grieves Her virginal heart and makes Her weep tears of bitter shame. Evil minded men speak of Her in the vilest terms, use the most impious measures to belittle Her great dignity as Lady Immaculate. Continually listening to such outrages, what a pleasure must it be for Her to hear above the din and blasphemies of a polluted world, the most holy words of the Rosary! How Her heart must beat with joy serene when She hears, "Hail Mary, full of grace, the Lord is with Thee; blessed art Thou among women."

There is no greater insult men can offer Mary than to deny the Divinity of Her Son. Such a heresy racks Her very being. Such an abomin-

(continued on page 24)

FATHER SMITH INSTRUCTS JACKSON

By the Most Rev. John. F. Noll, D. D.

Reprinted by permission: OUR SUNDAY VISITOR PRESS

Instruction 3.

God's Plan to Save Man After the Fall

FATHER SMITH. Well, Mr. Jackson, where did we leave off with our instructions? You see, I have a number going through the Catechism, and they are all at different parts of the book.

MR. JACKSON. Why, you told me that you would explain how it became possible for the human soul, which inherited Original Sin, to recover the supernatural life or sanctifying grace.

FATHER S. Oh, yes; and this lesson will present the Almighty to you as a good, a loving, a merciful God. But for a proper understanding of the matter it will be necessary for you to know something about the Trinity. Do you know what the word means?

MR. J. No, Father.

FATHER S. It means that the One God exists in three Persons, called respectively, God the Father, God the Son, and God the Holy Ghost.

MR. J. You are telling me two things which I do not quite see through: (1) That God is a person; I thought only human beings were persons. And (2) That the One God is Three.

FATHER S. In answer to your first difficulty, let me say that not only human beings are persons, but pure **spirits**, possessing understanding, are persons. The angels, therefore, are persons, and so is God. As to the second difficulty, you do not quite catch the teaching of life Church; God is ONE in essence, in nature, but He exists in three Persons.

MR. J. You will have to express yourself more clearly, Father; you are aware, by this time, that I am a little dull of intellect.

FATHER S. No, Mr. Jackson, you grasp things very readily. Not only you, but I, the most learned theologians, the very angels with

God, fail to fully comprehend the teachings of revelation about the Trinity. It is one of the few revealed Truths which we cannot grasp. No created intelligence could understand God's nature fully. God would not be God, He would not be infinite, but finite, if one whose powers of intellect are limited could comprehend Him. I said this is **one of the few** teachings of faith which we cannot grasp, since considering the thousands of things in **nature** which we do not understand, we should expect to find very much of the mysterious in the **supernatural** order. The Trinity is a mystery, or a truth which we accept on faith, but cannot fathom with our reason.

MR. J. Where does the Bible refer to the Trinity?

FATHER S. In I John V, 7, we read: "There are three that give testimony in heaven: the Father, the Word, and the Holy Ghost; and these three are one." Christ instructed His Apostles to baptize "in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost." (Matt. XXVIII, 19). Then we read in Mark I, 10, 11, that when Christ was being baptized the Holy Ghost appeared over His head in the form of a dove, and that the Father spoke: "This is my beloved Son." In these passages the three Persons are mentioned.

MR. J. Then, it seems that they are separate Persons!

FATHER S. Yes, the Father is not the Son, neither is the Holy Ghost the Father or the Son. In our soul the understanding is not the will, neither is the memory, yet each of these powers belongs to the very nature of the one soul. But as I have said you must not expect to grasp this, or that I should be able to explain the "how" to you.

Now, we can get at the promised instruction. After Adam representing the human race, sinned, and involved all in his loss of God's friend-

ship and grace, Heaven was closed against all mankind, because as we have already seen grace is a condition for the enjoyment of the Vision of God. Had the Almighty shown no mercy, Adam and Eve would have met the same miserable eternal fate as the rebellious angels, since they knowingly committed a similar sin. However, because our first parents were tempted from without, and there was question of billions being involved who did not sin **actually**, God opened a way for the possible salvation of the human race.

MR. J. This is certainly a consolation.

FATHER S. A consolation to us, but oh, what it cost God to accomplish it!

MR. J. What it cost God! Could He not simply have pardoned man and let that end it?

FATHER S. He could have; but because God cannot be indifferent to sin, He demanded justice; He required that the sin be fully atoned for, and Adam could not do it.

MR. J. Why could not Adam do it? It would seem that the one who sins could undo his sin by repentance.

FATHER S. No, Mr. Jackson, a creature endowed with reason and free-will can disobey God, but only a God can repair the same.

MR. J. I do not grasp that.

FATHER S. Well, you see, the malice and extent of a sin against God is measured by the greatness and dignity of that God, who is offended. And God's dignity is limitless and infinite. Now, no good work of man can be greater than man's own powers, which are limited; and there will always be an immeasurable chasm and distance between man's best works and what God is actually entitled to by justice.

MR. J. It is plain to me, now. How then did God intervene?

FATHER S. The Son of God, the Second Person of the Trinity, offered to assume man's nature; that is, to unite a human body and soul to His own divine Person, and here upon earth to offer an adequate atonement to the Father. By a God atoning for sin, the reparation was as infinite and limitless as the sin which attacked His infinite majesty. St. John calls the Second Person of the Trinity "The Word," and refers to the "Incarnation," thus: "In the beginning was the Word, and the Word was with God,

and the Word **was** God. and the Word **was made flesh** and dwelt amongst us." (John I).

MR. J. This was surely mercy and goodness on the part of God, of which man was wholly unworthy. Was He who is known in history as "Christ," the Son of God in the flesh?

FATHER S. Precisely.

MR. J. But did not thousands of years elapse between Adam and Christ's time?

FATHER S. Yes, according to the Bible reckoning, over 4,000 years.

MR. J. This is another puzzle to me. How did all the descendants of our first parents, who lived during those centuries, get the benefits of God's atonement?

FATHER S. Well, God revealed to Adam and Eve, and often thereafter to others, that one of the Persons of the Trinity would become man at a future day, and in anticipation, He applied the atonement of Christ to their souls on a condition of belief in this promise and the fulfillment of other terms.

MR. J. I now understand Christ in a new light! I never fully grasped His position nor the significance of His work on earth. I believe I see through one other thing: Does not the Bible say that Christ was born of a Virgin?

FATHER S. Yes, I am pleased to know that you have a proper sense of the fitness of things. Coincident with the decision of the Son of God to become man was the thought of the one from Whom He would take His flesh and blood. She must be as worthy of her dignity as a creature could be. Hence at the moment He would create her soul, He would apply to it the merits of His atonement and preserve it from Original Sin. It would not be fitting that she, from whom He would take the human nature, in which He would atone for sin, should herself ever be infected with sin. Your Catechism speaks of Mary's "Immaculate Conception," by which we express her preservation from Original Sin at the moment of her soul's creation.

MR. J. I now understand better that little prayer called "Hail Mary;" there, Mary is spoken of as being "full of grace".

FATHER S. Yes, those are the words of the Angel Gabriel, who was sent by Almighty God to announce to Mary her exalted vocation, and

receive her consent to the will of God. I wish you would read this incident in the first chapter of St. Luke's gospel. There it is recorded that Mary was a "virgin," and blessed among all women — both because she did not inherit Original Sin and because she was chosen from among all women to be the Mother of the Son of God. There it is told how Mary hesitated to believe the angel's message, because she could not understand how she could become a mother and still remain forever a virgin consecrated to God. Then the angel revealed that by a miracle, by the power of the Holy Ghost, she would conceive and bring forth a Son, Who would be called "Son of the Most High." The Apostles' Creed expresses this mystery by the words, "Who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary."

MR. J. Father, you told me at the beginning of this instruction that you would present God as a good and loving God; He must certainly be that. I would not leave off this study for anything, for whilst God seems greater and holier to me than even before, yet I feel nearer to Him. I begin to picture Him as intensely interested in me.

(to be continued)

(continued from page 20)

the day—the nights He spent in prayer. The Apostles brought about the conversion of the world. St. Paul—was he not a man of great prayer? St. Francis of Assisi. St. Dominic. St. Benedict—were they not all great in prayer? The great fighters for Irish rights—O'Connell, was he not great in prayer? Before he delivered his wonderful speeches in the London House of Parliament, he was found in his office—kneeling and saying the Rosary. Washington—in the greatest crisis of our history, we find him in the woods, down on his knees in the snow—praying for help of God!

Yes! . . . Not inventions, not radio, not machines, not gold and silver, nothing will make the world happier and better but one thing — prayer! The sooner humanity realizes this truth, the sooner human hearts will beat happily, and tears in the eyes will dry. The sooner

the discontent in the world will start to subside and men will again become "men" in the real sense of the word—families will know happiness and we will all "find ourselves" again!

So let us hear the voice of October—calling for prayer. Let us fill our Churches night after night and **pray!**

THE ROSARY

(continued from page 21)

ation makes Her experience again the pains and anguishes of Calvary's heights, with a pitiful face She seems to say, "Oh, why do men insult my Son thus; why do they deny His Divinity?" There is no better way the Catholic heart can comfort Mary in this affliction, no better way to bring back joy to Her dear heart than by saying the prayers of the Rosary. The Rosary has within it the power to banish all Her sorrow and to fill Her with sunshine and gladness.

If we love Mary—and we must love Her, because it is impossible to be Catholic and not to love Her—let us prove ourselves by not letting a day of our lives pass without saying the Rosary. At least by especially saying it during this month of October. Let us recite the Rosary with all the fervour and devotion, with all the love and faith of a true Christian heart. In this way we will show Mary that we are really Her children and that we love Her as only children can love a Mother.

In return, what countless blessings Mary will bestow upon us. She will open up the flood-gates of God's grace for us; She will keep us under Her maternal protection during life, and when the specter of death has placed his seal upon us, She will conduct our souls to the blissful shores of Heaven. There, for ages and ages we will stand around Her throne singing with all the Angelic Choirs: "Ave Maria gratia plena."

Finish every day and be done with it. You have done what you could; some blunders and absurdities crept in — forget them as soon as you can. Tommorrow is a new day. You shall begin it well and serenely, and with too high a spirit to be encumbered with your old nonsense.

The Mail Bag

Dear Junior friends:

Well, well and how does the old school desk feel? No doubt it has been quite a hard thing to get used to books and discipline (such as a school demands). And among my Friends, I see some who have just begun their school careers and then others who have for the last time started their school year. But, be it your first or your last year, make sure that your aim is: To make the best of the year which lies before you and to make the year a real success!

This month I am placing only a few letters from the old mail bag. But we will have the pages all filled with nice letters in future issues. So sit right down and tell THE JUNIOR FRIEND just how the first day of school felt to you. Come boys and girls—fill up the old Mail Bag next month!

The JUNIOR CONTEST? It is coming along very nicely. Too bad we were forced to leave it out last issue. But here we have it once again. From what the judges say it looks like the question Contest shall be decided with this month's questions, which, by the way, are the last set of questions! The contestants have been running neck and neck all along and so the winner will have to pull away with this, the sixth and final set of questions. All you contestants take notice and take care!

The puzzle contest is also progressing very good. One more puzzle, the sixth, and the puzzle contest shall also be over with. So patience for only one more month and all the prize winners shall be announced and handsomely rewarded.

Now, Juniors, don't forget the MAIL BAG. And also remember that we still have the WE JUNIORS SPEAK column! So get busy.

Success to you all and God bless each one of you in the coming school year!

THE JUNIOR FRIEND

P. O. Box 608
Lemont, Illinois

Dear Junior Friend: San Francisco, Calif.

I am 12 now in the 7th grade. This will be the second time I am writing to you. I met Brother Anthony one Sunday evening, July 11. And here is the poem I promised Brother Anthony I would write to the JUNIOR FRIEND:

The Cup of Gold

The puppy is a cup of gold,
It grows in California.
It is so pretty and so bold,
Like our State, California.

Your Junior Pal,

DOROTHY PLUTT

Dear Father: Milwaukee, Wis.

This is the first letter I am writing to you. I read all the letters in the MAIL BAG and they are interesting. Finally I made up my mind to write to you also.

I am eleven years old and I passed into the 7th grade at St. Augustine's School. I went to my cousin's house for two days and I had much fun. I want to go to my cousin's house again because we had ice cream every day.

Your New Friend,

MARY KOKALJ

Dear Junior Friend: Kansas City, Kansas

I am 13 years old. This is the first time I am writing to you, JUNIOR FRIEND. I have 8 brothers and 2 sisters. We have our own baseball team, which we call, "The Palcher Brothers Team."

Your New Friend,

BOBBY PALCHER

Dear Rev. Father: Milwaukee, Wis.

This is the first time I am writing in. I have read lots of the letters and am enjoying them. I am ten years old.

I have two sisters and three brothers. All together there are eight.

I go to Saint Augustine's School. I passed to the fifth grade. Every day I work in the church helping the Sisters. Sometimes I even help them hang clothes. On my name-day they gave me lots of holy pictures. My name-day is on July 26.

Another New Junior

ANNA KOKALJ

The Junior's Contest Page

This is the **sixth** and **last** set of a series of six sets of questions. All answers must be in no later than **October 6**. If you have missed any write immediately for particular set. But hurry! Send all answers to: **THE JUNIOR FRIEND, BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.**

The OCTOBER questions:

31. Write out an Act of Faith; of Hope; and of Love.
32. Why does the Church command us to fast and abstain?
33. Why do you suppose the Church commands us to abstain from flesh meat on Friday?
34. If a person has not made up his mind to sin no more is his confession good or bad? Why?
35. Can a priest forgive your sins if you are not sorry for them? Why?
36. Match the following:

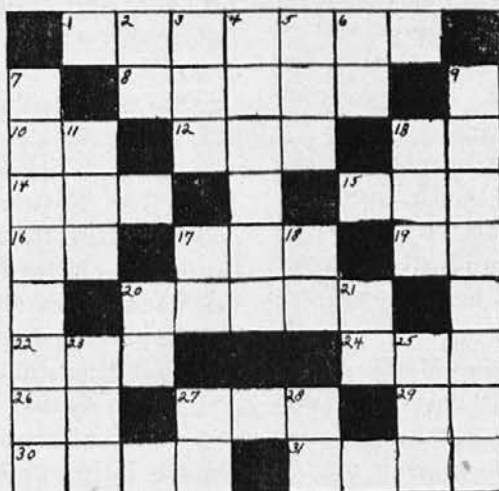
1. Absolution is God's pardon	() of all the temporal punishment due to sin.
2. A plenary indulgence is pardon	() for my sins.
3. A partial indulgence is pardon	() a sin of sacrilege.
4. If one knowingly keeps back a mortal sin in confession he commits	() of part of the temporal punishment due to sin.

(In this 36th question place in the parenthesis the number of the first part that goes together!)

This is the **fifth** of a series of six cross-word puzzles. The first appeared in the May issue. A prize is given to the one having the best worked and the neatest set. Send all answers to **THE JUNIOR FRIEND P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.**

Across

1. Paper used in Bookkeeping.
8. Pertaining to fire.
10. Latin for "and."
12. Transcontinental and Western Airlines (Abbr.).
13. Negative.
14. Male sheep.
15. Prefix signifying "not."
16. Treasurer (Abbr.).
17. Dog bark.
19. Right (Abbr.).
20. An African antelope.
22. A vessel for holding liquids.
24. Girl's name.
26. Article.
27. Liable.
29. Athletic Club (Abbr.).
30. Final.
31. A flat-bottomed boat.



Down

2. Preposition.
3. Preposition meaning "out of."
4. Prize.
5. National Recovery Act (Abbr.).
6. Always.
7. Down.
9. Agreement.
11. Sailor.
13. North (Abbr.).
17. Paid publicity.
18. Fourth tone of the scale.
20. Article.
21. Fourteenth letter of the Greek alphabet.
23. Prefix meaning "up."
25. Man's name.
27. Preposition.
28. Township (Abbr.).

Contributed by **Jeannette Baher**, pupil of VII grade, St. Joseph's School, Joliet, Ill.

NAŠ STRIČEK



Dragi Striček:—

Ze sedaj je moral iti Striček na "vacation", ko smo imeli došti časa za pisanje. Kaj bo pa šele sedaj, ko bomo spet tako busy v šoli! Pa jaz tudi za sedaj ne bom veliko pisala. Samo to Vam želim povedati,

da smo imeli tu pri cerkvi sv. Barbare velik piknik. Za cerkev so naredili \$900.00 dobička. Veliko, kajne? Zdaj Vas pa lepo pozdravim in prosim, popravite moj dopis.

Lena Rabič, Presto, Pa.

Dragi Striček:—

Jaz hodim v Fredonia High School. To leto bom že v drugem razredu. Cerkev, v katero hodimo, je pa Jezusovega Srca. Živimo osem milj in pol od mesta. V juniju smo imeli v cerkvi "vacation school". Bilo je 47 otrok. Šola je bila samo dva tedna. Naša farma ima 320 akrov. Imamo kokoši, krave in konje. Tudi imamo veliko gredo za zelenjavo. Pozdravlja Vas

Rose Bambich, Fredonia, Kans.

Dragi Striček:—

V juliju, ko sem bila v Lemontu, sem pozabila vprašati, kdo je Striček. Urednik tega lista mi je pa takrat rekel, da sem lena, ker nič več ne pišem v list Ave Maria. Bom pa spet pisala. Pri sv. Vidu smo imeli igro za tiste otroke, ki so končali šolo. Ime igre je bilo "Naš petelinček". Jaz sem bila izvoljena za botro Katro. Kako se pa vi kaj imate v Lemontu? Kadar bom šla k sveti maši, se bom na Vas spomnila, čeprav še ne vem, kdo ste. Pozdravljam Vas in vse.

Mary Repar, Cleveland, Ohio.

Dragi Striček:—

Sedaj ko so počitnice, sem se tudi jaz namenila napisati pismo za Vas. Jaz nisem tako naučena kot deklice, ki hodijo v katoliško šolo. Jaz sploh nisem še nobene videla. Hodim v District šolo, vendar imamo eno katoliško učiteljico. Pa nas nič ne uči moliti. Zato morate ve deklice tudi zame kdaj moliti, posebno se pa priporočam sestram na gričku Assisi, Mama pravi, da če bom pridna, me bo tja poslala. Zdaj sem stara 13 let. Bom začela hoditi prvo leto v High School. Ko bom zdelala, bom prišla k sestram, če Bog da. Rada bi vedela, kje prodajajo slovenske abecednike. Jaz bi rada enega, ker znam bolj slabo pisati in mi mora mama pomagati. Pozdrav.

Helen Radež, Richmond, N. Y.

Draga Helen:—

Jako me veseli, da bi rada imela slovenski Abecednik. Morebiti bi ga tudi drugi Stričkovi prijatelji in prijateljice rade imele. Zato Ti svetujem kar tu v listu, da piši za Abecednik na naslov: Amerikanski Slovenec, 1849 W. Cermak Rd., Chicago, Ill. Od tam boš gotovo dobi la kako primerno knjigo za učenje slovenskega jezika. Lepo pozdravljen!

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Najprvo Vas najlepše pozdravljam. Ne dolgo tega smo bili pri slovenskih sestrah v Millvale, Pa. Sestre so bile z nami zelo prijazne, ravno tako Fr. Žagar. Videli smo tudi cerkev sv. Nikolaja, ki je jako lepo na novo in moderno pozlikana. Včeraj smo pa tudi obiskali sestre pri sv. Kristini v Clevelandu. Tam smo našli sestro Amato, ki je bila poprej tudi v Millvale, Pa.

Father Salezij so nam napisali lepo pismo in tudi sliko poslali, preden so odšli v staro domovino. Upam, da bodo kmalu nazaj prišli. Zelo nam je žal, da so Fr. Hugo zboleli. Da bi jim Bog kmalu zopet zdravje dal!

Sedaj bom pa nehala, ker tako slabo pišem. Še enkrat lep pozdrav Vam in vsem.

Štefka Dolčič, Girard, O.

Dragi Striček:—

Ze dolgo Vam nisem pisala, zato bo pa zdaj moj dopis dolg. Imam nekaj veselih in nekaj žalostnih novic. Dne 1. avgusta smo imeli Črički piknik. Zelo smo bili veseli. Peli smo tako kot ptički. Na pikniku smo imeli tudi dva častna gosta iz starega kraja. Bila sta č. g. dr. Trdan in g. ravnatelj Slapšak, oče našega preljubljenega Fr. Slapšaka. Prišla je pa tudi žalost med nas, ko smo zvedeli, da sta utonila Fr. Kužnik in Anton Zorko. Vsi smo imeli radi Fr. Kužnika, Bog pa tudi, zato ga je poklical k sebi. Bog daj jim večni mir in pokoj.

Avgusta 15. smo imeli farno žegnanje in tudi obhajali 35 letnico obstanka fare. Imeli smo veliko parado, pri kateri so korakali ustanovitelji naše fare sv. Lovrenca.

Zdaj pa še nekaj. Jaz sem sklicala skupaj en par mojih prijateljic in sem jim rekla, da bom naredila klub. Rekla sem jim, da bo ta klub "Ave Maria klub". Vse so bile zadovoljne in klub se je pričel. Prva seja je bila 17. avgusta in nas je bilo precej deklic. To so sledeče: Jean Snyder, Mary Kuznik, Albina Kuznik, Angela Lekan, Josephine Lekan, Elsie Volcansek, Helen Volcansek, Frances A. Suhadolnik, Margaret Suhadolnik, Bernice Grden, Therese Cesar. Imele smo volitve in izvoljene so bile sledeče: Predsednica: Victoria Hocevar; podpredsednica: Albina Kuznik; tajnica: Jean Snyder; blagajničarka: Frances Suhadolnik; zapisničarica: Mary Kuznik. Nadzornice: Josephine Lekan, Bernice Grden, Therese Cesar in Elsie Volcansek.

Vsaka mojih članic je naročena na Ave Maria. Pri vsaki seji se berejo pismca, ki jih pišemo Vam, našemu Stričku. Torej od sedaj naprej boste dobili vsak mesec vsaj eno pisemce od nas. Zdaj Vas pa pozdravljamo vsi Črički, vse članice Ave Maria kluba in Vaša

Vikica iz Newburga.

Draga Vikica:—

Tvoje pismo je pa tako veselo, da sem tri dni kar naprej vriskal po lemontskih gričih. Ravno sem prišel z "vacationa", ko je prišlo. Bil sem torej zelo spočit in sem lahko vriskal kot kakšen mlad fant. Kaj ne bi vriskal, ko imam pa take imenitne prijateljice tam v Newburgu. Ti imaš pa res glavico, ki ni samo za uši! Naj živi sto let in še čez Tvoj Ave Maria klub! Zelo lepo pozdravi vse članice. Pa kakega človeka naprosi, da Vas bo slikal, Ti pa sliko meni pošlji. Pa prav zares! Lepo pozdravljene do prihodnjega pisma!

Tvoj in Vaš Striček.

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

ČUJTE IN MOLITE . . .

Ko je sveti Peter slišal te besede iz Jezusovih ust, ni mislil na to, da bo on, prvak apostolov, zatajil svojega Zveličarja. Morebiti je mislil, da Jezus govori Andreju ali kakemu drugemu apostolu. Ni mu prišlo na misel, da one besede tudi njemu veljajo.

Taki smo tudi mi. Kadar slišimo besede: Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo, si morda mislimo, da veljajo tistemu možu ali oni ženi, ki sedi blizu nas. Seveda, ako nas kdo vpraša, če veljajo besede tudi za nas, takrat prikimamo in pritrđimo, toda prav kmalu zopet pozabimo.

Torej je naša dolžnost, da gornje besede dobro preudarimo in premislimo, posebno pa, da jih res na sebe obračamo. Priznati si moramo, da vse preveč posnemamo Petra. Ni dosti premislil teh besed, pa je pozabil biti čuječ in pozabil je moliti, zato je kmalu Jezusa zatajil. Ko je pa zagledal Jezusov obraz, mu je vse prišlo na misel in se je bridko pokesal. Bog ve, kako bo z nami? Morebiti nam bo šele ob smrtni uri dana prilika, da bomo videli "Jezusov obraz" in bo morebiti prepozno za kesanje . . . Pomislimo tudi na nesrečnega Išariota. Tudi on ni mislil, da mora Jezusove besede na sebe obračati. On je Jezusa prodal. Videl je njegov obraz po grehu — pa se ni skesal, šel je in se — obesil . . .

Nekaj takega se lahko tudi nam dogodi, če smo sedaj v življenju slepi in gluhi za Jezusove besede. Mislimo na to, da gotovo tudi nad nas pridejo skušnjave. Če bomo naprej pripravljeni na tisti čas, nam bo Bog gotovo pomagal. In četudi bi bili tako nesrečni, da pademo, bomo takoj videli Jezusov obraz in se zopet poboljšali.

Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo! Te besede moramo torej vedno na sebe obračati. Potem bomo imeli vedno pred očmi Jezusovo pričujočnost in mu bomo zvesto služili ne samo par minut, ampak celo svoje življenje.

Fra. Rafael.

TO IN ONO.

Šele par tednov pred začetkom šole smo končno začeli res graditi cesto, ki vodi na naš romarski griček in dalje na "picnic grounds". Vsi kleriki smo bili pozvani na delo. Tako je šlo delo dosti hitro naprej. Kmalu bomo imeli cesto, ki bo stalna, ne taka, da bi jo morali po vsakem dežju popravljati. Široka bo za dva avtomobila in se jima ne bo treba drug drugemu umikati, kadar se bosta srečala. Tiste kupe kamenja, ki so vzbujali radovednost naših obiskovalcev, smo že vse porabili za podlago. Dva hrasta sta nam delala napotje, pa smo jih kar posekali. Če ne bomo mogli letos dokončati, se bo delo nadaljevalo spomladi. Ampak ko bo cesta končana, bo mnogo lepša ko znani "Very Rev. Šavs Boulevard", ki vodi mimo pokopališča h groti. Doslej je bila tista cesta najlepša pri nas in je dobila ime po enem naših največjih dobrotnikov, ki je vsem dobro znan.

Poleg dela na novi cesti smo bili kleriki preko počitnic zaposleni še pri drugih delih, zlasti naj omenim, da smo si sobice vse nanovo prebarvali. Vsak je moral na delo. Kdor ni znal "pleskati" ali "paintati", se je moral naučiti. Smo pa tudi drug drugemu pomagali. Zdaj so sobice zopet bolj svetle in prijazne. Dokler je trajalo to delo, je bil naš klerikat seveda ves razkopan in razdrt. Za prenočevanje smo si morali poiskati vsakovrstne koticke, kjer se je dalo položiti glavo k počitku. Ker je bilo vroče, nas je najbolj mikalo, da bi prenočevali zunaj pod milim nebom, toda kaj, ko so bili komarji tako strašno lačni naše krvi!

Letos bo naš vsakoletni "Honey Picnic" pri nas na dan 3. oktobra. To pa bolj mimogrede omenjam, ker čujem, da morebiti oktoberska številka še ne bo takrat zunaj. Vzeeno zapišem, da ste vsi povabljeni od blizu in daleč. Father John so zopet marljivo delali kakor po navadi, da bo pripravljenega zadosti medu. Seveda so tudi čebelice pomagale Fathru Johnu, to menda vsi razumete. Vse bo torej pripravljeno, le pridite na picnic. Ako boste pa tole brali prepozno, pa brez tega vabila pridite!

Fra. Martin.

STARVED ROCK.

Neki dan v mesecu juliju smo se nekateri kleriki — pet nas je bilo — stlačili v samostanki avtomobil, ki so ga vozili p. komisar. Pred nami je bil en dan razvedrila in smo se napotili z lahkim srcem sa rajžo po sveau.

Namenjeni smo bili, da si gremo ogledat "Starved Rock", ki je imeniten kraj blizu La Salla. Vozili smo se nekako dve uri in že smo bili na svojem ciljn. "Starved Rock" je lep javen park, ki se imenuje tako zavoljo ogromne skale, na kateri so umrli zadnji illinoiški Indijanci. Sovražniki so jih bili zapodili na vrh tiste skale in jih niso mogli doseči, čeprav je bilo njihovo število veliko večje. Illinoiški Indijanci so se seveda lahko bojevali, a prišla je druga zadeva — jedi in pijače jim je kmalu zmanjkalo. Ker se pa niso hoteli podati v roke

sovražnikove, so ostali na vrhu in se počasi sestradali do smrti. Ta skala je bila seveda tudi za nas zanimiva in smo plezali po njej na vse plati.

Šele ob dveh popoldne smo odšli s tega lepega kraja. Seveda smo se poprej najužinali in tudi odpočili od plezanja. Potem smo se peljali skozi vasi in mesta v bližini, na primer Oglesby, La Salle, Peru. Potem smo se obrnili proti severu in zopet proti vzhodu. Ustavili smo se pri frančiškanih v Mayslake. Tam sem jaz prvič videl šolo sv. Jožefa, o kateri moji tovariši vedo toliko lepega povedati. Mnogi so namreč od tam prišli k nam v Le-mont v novicijat. Tudi meni se je prav dopadlo tam.

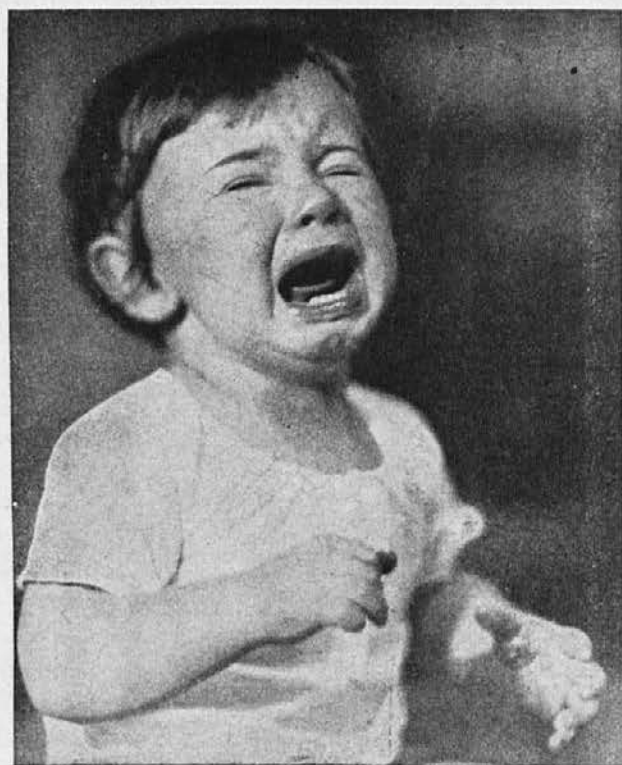
Ko smo se tudi tam nekoliko okrepčali, smo se prav zadovoljni vrnili domov.

Fra. Karel.

BOG PLAČAJ!

Se nekaj. Nekaj veselega in zelo koristnega. Dobra Mrs. Jelenčič iz Chicage nam je darovala nove zavese za vsa okna v samostanu in tudi v Ave Mar'ia officu. Zdaj je res prijetno v naših sobicah, ko imajo poleg nove barve tudi nove zavese. Eog naj povrne blagi dobrotnici. Naj bo zagotovljena, da njej veljajo besede Gospodove: "Karkoli ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili!" Povračali bomo z molitvijo.

Fra. Martin.



Solze požira, ker svet se podira . . .

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

VII.

ŠE je naraščalo število bolnikov in vedno več so jih pošiljali na nesrečni otok Molokai. P. Damijan se je globoko zamislil nad bodočnostjo teh nesrečnežev. Kaj jih je čakalo? Kdo bi mogel povedati? Toda za skrbnega misijonarja je bila najbolj žalostna misel ta: brez duhovnika bodo tam in najbrž bodo pozabili na Boga in vero, umirali bodo vsi zagrenjeni in brez sprave z Bogom. Nekateri so bili celo prav iz njegove župnije — ni čudno, da mu je to dalo toliko misliti.

Mnogi teh siromakov so bili šele pred kratkim postali katoličani, niso še močno utrjeni v ljubezni do Boga — ali jih ne bo strašna nesreča še bolj omajala, morda popolnoma podr-la? Misijonarjeva duša se je zgrozila ob strašni misli. Takrat se ga je pričela oprijemati želja, da bi mogel na kak način z gobavci na otok Molokai in storiti kar največ mogoče za njihov dušni in telesni blagor.

Toda prilika za izpolnitev te želje se ni hotela pokazati. Saj se je pred njegovimi očmi v nedogled odpirala njegova lastna župnija, obširen vinograd Gospodov, ki je zahteval od njega vse sile in moči. Pokorščina ga je vezala na tisti kos zemlje in nič drugega ni mogel za enkrat, ko moliti, da bi Bog stvari kako drugače obrnil.

Zaželena prilika je prišla v maju 1873. Bilo je posvečenje neke nove cerkve, ki je privedlo skupaj škofa in več misijonarjev. Po končani slovesnosti je škof imel nagovor na misijonarje in je ginljivo omenjal, kako žalostno je na otoku Molokai, kako zapuščeni so tam katoličani in tako dalje. Povedal je, da je bilo do-slej mogoče posameznim misijonarjem od časa do časa iti na otok, da prinesejo katoličanom verske tolažbe, odslej pa kaže, da bo vlada te obiske prepovedala. Edia rešitev bi bila, če bi mogli nastaviti na otoku stalnega misijonarja, toda za enkrat škofija ne more nobenega po-grešiti.

Takrat so P. Damijanu zagorele oči. Nič se ni pomišljal, iz dna duše je planila na dan njegova dolgo pridrževana želja. Stopil je pred škofa in ga zaprosil:

“Prevzvišeni, nekaj novih misijonarjev prihaja. Naj eden od njih vzame moje dosedanje mesto, meni pa dovolite, da se preselim na Molokai. Večkrat se mi srce trga, ko premišlujem strašno stanje teh siromakov tam . . .”

Vse je umolknilo — saj je vsak vedel, kaj ima pomeniti za mladega duhovnika, če škof pristane na njegovo prošnjo. Meseci in meseci, morebiti leta in leta strašnega smrtnega boja, zakaj gotovo je, da se bo ostudna bolezen prej ali slej tudi mladega misijonarja lotila. Pa ne samo to. Kako se bo živelo na divjem otoku med neciviliziranimi bolniki? Damijanova prošnja je pač pomenila tako velikansko žrtev, kakoršnih niti zgodovina katoliške cerkve, ki je rodila že brez števila junakov in junakinj, nima veliko zapisanih v svojih zapiskih . . .

Škof je v občudovanju umolknil. Zagledal se je v mladega moža pred seboj in nekaj trenutkov razmišljal. Toda toliko je poznal P. Damijana, da je vedel: Ta prošnja ni prišla v hipu prenačelnega navdušenja. Kadar ta mož nekaj reče, je gotovo, da prihaja njegova beseda po dolgem posvetovanju z Bogom.

Škof je — privolil . . . To je bilo za Damijana kot: Pojdi takoj! In je res takoj šel. Še tisti večer so odpravljali na otok novo skupino 50 bolnikov in novi misijonar gobavcev je sklenil, da se jim pridruži. Škof je šel z njim z namenom, da sam nagovori gobavce in jim predstavi Damijana. Mudilo se je pa tako zelo, da se molokajski “župnik” niti preobleči ni mogel . . .

Nihče se ni zmenil na ladji za škofa in Damijana. Gobavci so mislili nase in na svoje drage, ki so morali ostati na obali in se vsi žalostni vrniti domov. Neznansko vpitje in taranje je bila edina zveza, ki je še ostala med obalo in med odhajajočo ladjo . . .

Tudi večje število molzne živine je imela ladja s seboj. Z njo je hotela vlada omogočiti nesrečnežem vsaj najnujnejše za življenje. Živali so tulile in mukale in njihovi turobni glasovi so se mešali z obupnimi klici bolnikov. Pač se lahko reče, da je bil prizor, ki ga noben človeški jezik ne more niti zdaleka opisati. Toda nihče ni mislil nato, da nosi ladja s seboj tudi

moža, ki je imel postati več ko sončni žarek za otok Molokai in njegove zavržene prebivalce...

Končno so pristali ob obali molokajski. Velika truma gobavcev jih je čakala, ker so bili radovedni, kakšni bodo novi prišleci. Pač je lahko vsak siutil, da utegne biti med njimi kak znanec, ali celo prav bližnji sorodnik . . . Ob pogledu na te zmršene, razcapane in gnojne postave se je pač moralo zgroziti Damijanovo srce, če bi ne bil tako močno utrjen v ljubezni do bližnjega. Kaj — taka bo njegova nova “fara” —?

Škof je stopil pred množico in jo nagovoril:

“Otroci moji, do današnjega dne ste bili sami sebi prepuščeni, pa z naprej ne bo več tako. Glejte, privedel sem vam enega, ki bo vaš oče, ki vas tako ljubi, da je z avoljo rešitve vaših duš pustil vse in hoče postati eden izmed vas. Ostal bo tu za vselej in skrbel za vas.”

Škof je blagoslovil gobavce in se pogovarjal z njimi ter z Damijanom. Po eni uri se je ladja že odpravila nazaj in škof z njo. Tako je ostal Damijan sam na obsojenem otoku . . . Ničesar drugega ni imel ko živo in globoko zavest, da izpolnjuje poseben božji poklic, da stopa na zadnjo stopnjo svojega žrtev polnega življenja. (Dalje prih.)



Kam pa vi, oča?

Pridiga ob pogrebu Rev. Kužnika

Rt. Rev. John J. Oman.

S

TEŽKIM srcem se lotim dane mi naloge, da spregovorim nekaj besed v tej prežalostni uri, ko povešate glave dve prizadeti župniji in se drhteče sprašujete: Ali



je mogoče, da Fathra Kužnika ni več med nami in ga tudi več ne bo . . . ? Meni samemu je pri srcu, kakor mora biti poljedelcu, ki mu je toča uničila zadnjo bilko mnogo obetajoče žetve. Oral je in sejal na svojem polju. Zrnje je pognalo, njiva je ozelenela, žito je raslo in cvetelo in obetalo obilen sad. Že se je pokazalo lepo klasje in valovilo v vetru, vsa njiva je obetala obilno žetev. Naenkrat pa se je nebo stemnilo, kakor ognjene kače so siknile strele pod nebom, grom je zabobnel, mrzel veter je potegnil od severa, toča se je vsula — in v par minutah je uničeno in pomandrano v blato vse, vse . . .

Ali ni temu podoben današnji pogreb . . . ?

Koliko let šolanja, koliko let učenja, koliko stroškov z mladim študentom, ki se je odločil za duhovniški stan! Starši, sorodniki, farani in še mnogi drugi živijo v nadah in upanju, da bo srečno dospel do svojega cilja in povračeval vse s svojim delom za vero in narod. Kolkor večje so nade, toliko grenkejša je zguba,

toliko večja žalost ob pogledu na vse uničene sadove . . .

Father Kužnik je bil prvi sin-duhovnik fahre sv. Lovrenca, zato toliko bolj spoštovan, toliko bolj ljubljen, toliko bolj zaželen od vseh. Komaj pred par meseci nam je smrt ugrabila enega naših sinov-duhovnikov, danes pa polagamo poleg njega v grob na Kalvariji drugega, edinega, ki smo ga še imeli. Kar misliti si ne moremo, da leži tukaj pred nami mrtev, uničen in strt za svet, zgubljen za vinograd Gospodov, zgubljen za Slovence v Clevelandu in sploh za slovenski narod v Ameriki. . . To je kar neverjetno, to je hudo, to je grenko. Še pred par meseci smo se mogli ponašati z dvema mladima duhovnikoma, ki sta skupaj hodila skozi šolska leta, danes nimamo nobenega več. Skupaj bo sta čakala tudi vstajenja na poslednji dan.

Father Kužnik se je rodil nekako pred devetindvajsetimi leti. Hodil je v šolo sv. Lovrenca vse do konca osmega razreda. Takoj nato se je vpisal v katoliško višjo ošlo, eno leto v Holy Name, potem v katedralno latinsko šolo, dokler ni bil pripravljen za semenišče. Ne spominjam se, da bi mi bil kdaj pravil, kdaj in kako je zaslišal prvi klic v duhovniški stan. Le toliko vem, da je že zgodaj, morda že v prvi višji šoli, začel misliti na ta poklic. Od takrat naprej so bile njegove misli krepko obrnjene proti temu cilju. Da taka odločitev in vztrajnost pri njej ni lahka za mladega fanta v današnjih razmerah, si pač lahko mislimo. Svet se mu dobrika in ga vabi in kliče na vse strani. Z mamljivimi obljubami: "Vse to ti dam, če greš z menoj", mu kaže razveseljevanje in uživanje, prostost in bučno življenje. Čudno trden mora biti v svojih sklepkih, da vztraja in hodi za Kristusom, posebnost še, če je mladenič živahen in poln življenja, kot je bil Father Kužnik.

Toda naš rajni duhovnik je znal že tudi kot mladenič biti resen in preudaren. Vedel je, da svet samo obeta, veliko obeta, pa malo-kdaj besedo izpolni. Bog pa obeta, pa tudi besedo drži. Le v njem je vir prave sreče in zadovoljnosti za čas in večnost. Zato, kolikor je meni znano, Father Kužnik ni imel nobenih pomislekov, preden je vstopil v semenišče. Zvest svojemu sklepu je objel križ brez omahovanja in je krepko izgovoril tiste besede, ki mu jih je polagala v usta duhovna mati Cerkev: "Gospod

je moj delež in moja dediščina." Dal je svoje mlado življenje Bogu na oltar in se posvetil reševanju duš tako popolnoma, da je mislil samo na svoj bodoči poklic in že kot bogoslovec najrajši o tem govoril.



Napočil je dan njegove nove maše. Kakšno veselje, kakšen ponos je zavladal po celi fari! To je bil eden najlepših dni za nas vse. Kmalu nato je dobil obvestilo, da je imenovan za kaplana pri fari Marije Vnebovzete. Bil je ves srečen, zakaj zdaj se je pričelo zanj tisto delo, na katero je s hrepenenjem mislil skozi vsa svojja študentska leta.

O njegovem delu med vami mi ni treba govoriti. Sami najbolj veste, s kako vnemo, s kakim veseljem in požrtvovalnostjo se je trudil za vaš dušni in telesni blagor pod vodstvom g. prelaata Msgr. Hribarja. Nobeno delo mu ni bilo pretežavno, nobena pot prenerodna. Ljubil vas je iz srca, zato se je srečnega štel, da je mogel biti med vami. Prav posebno se je veselil, kadar je mogel privedi kakega zgubljenega sina ali hčer nazaj k Bogu. Oči so mu v veselju žarele. Na drugi strani je večkrat s solzami v očeh tožil, da tega ali onega ne more na ta način pridobiti. Toda čemu še dalje o tem govoriti, saj ste poznali njegovo vnemo za duše.

Zdaj pa leži tih in miren tukaj pred vami. Njegovo delo na zemlji je končano, končano tako naglo in nepričakovano. Tako naglo je bil

odpoklican, da je moral stopiti pred sodni stol božji brez tiste tolažbe poslednjih zakramentov, katero je sam tako rad delil drugim. Zaprla se bo krsta in Fr. Kužnik bo zginil spred vaših oči za vedno . . . na zemlji . . . in potem...?

Ali naj se tudi pri vas uresniči pregovor, ki pravi: "Spred oči, iz spomina?" Pravijo, da noben človek ni tako hitro pozabljen po smrti ko ravno duhovnik. Ljudje si menda mislijo, da duhovnik, namestnik Kristusov na zemlji, ne potrebuje nobene molitve po smrti. Pozabijo pa pri tem, da kljub svojemu visokemu poklicu ni nehal biti človek, ni vrgel od sebe vseh svojih slabosti, se ni otrešel skušnjav. Pozabijo, da je duhovnikov račun toliko strožji, kolikor je važnejša njegova služba.

Farani Marije Vnebovzete, prosim vas, ne pozabite svojih umrlih dušnih pastirjev. Ne pozabite jih v molitvi, pri sveti maši in pri prejetanju svetih zakramentov. Zlasti pa naj dan njihove smrti in pogreba ne bo pozabljen med vami. Tudi ne čez deset ali dvajset let. To nalogo naj si nalože društva, morda društvo Najsv. Imena, da bo naročena vsako leto vsaj ena sv. maša za rajne vaše duhovnike.

Vi pa, predragi starši in sorodniki, imejte tolažbo v zavesti, da je bil rajni gospod Ludvik dober in zvest duhovnik. Zato mu bo Bog dober in zvest plačnik. Ko polagamo v grob njega, so naše misli nehote pri vseh treh in naše molitve dosejajo vse tri: Fr. Viranta, Fr. Shusterja in Fr. Kužnika. Vsi trije so bili vneti častilci Matere božje, vsi trije so umrli na njen dan, na soboto. Bog daj, da bi bili tudi vsi trije kmalu, če še niso, združeni v rajski slavi pri Bogu in nebeški Materi Mariji. Amen.

Dragi Striček:—

This is my second time that I am writing in this beautiful Magazine. I think it is so much fun to think up things to put in here. We got out of school on April 30th. I had a lot of fun on May 23. We were out in Bridgeville on that day. Your friend

Dorothy Tomsic, Canonsburgh, Pa.

Draga Dorothy:—

Tisto sem že vedel, da ste imeli velik "fun" takrat v Bridgevillu. Veš, kadar naš urednik kam gre, mi potem vse pove, kadar pride nazaj domov. In takrat je bil tudi v Bridgevillu. Jaz sem pa navihan in nobenemu nič ne povem, kako je bilo po svetu. Sem že precej star, pa se mi ne ljubi dosti govoriti. Pišem pa rad. Zato le kmalu spet pošlji svoje pismo.

Križem Kraljestva Križa.

Namestnik P. Hugona.

NOV sovjetski koledar. — Posebna sovjetska znanstvena komisija se bavi s študijem novega komunističnega koledarja. Dosedanji jim je preveč krščanski. V načrtu je, da se po njem zgodovina ne bo več delila v dobo pred Kristusom in po Kristusom, ampak v dobi pred in po komunistični revoluciji. Doba pred komunistično revolucijo se bo imenovala doba kapitalizma. Ona po komunistični revoluciji doba komunizma. Leto bo razdeljeno v 12 mesecev po 30 dni. Ti meseci se bodo nazivali po velikih dogodkih rdeče revolucije. Sobota se bo imenovala Lenin, nedelja pa Stalin. Res, vedno bolj smešna pustna komedija je komunizem!

KAKO sodijo o komunizmu konvertiti. — Pod konvertiti razumemo tu one, večinoma izobražence, ki so sebe in druge navduševali za komunizem, dokler ga niso pri njegovem najčistejšem viru v Rusiji na lastne oči spoznali in se spreobrneli. Precej teh konvertitov že poznamo: Parain, Celine, A. Gide, Yvon, Citrine, Kleber-Legay, A. Smith, W. Schlamm. Vsi so več ali manj časa preživeli v Rusiji pod boljševiki in na licu mesta študirali razmere. Po povratku so drug za drugim izrekli uničevalno sodbo o komunizmu. Parain je izjavil: "V Rusiji gre vse na boben." Celine je svoji knjigi dal značilen naslov "Kraljestvo bede". Gide je dejal, da se je veselil videti deželo, kjer ni ubogih, a jih je našel toliko kot nikjer drugod. Citrine je izjavil: da ondi vlada tiranija, kakršne kapitalizem ni nikjer poznal. Kleber-Legay pa je zapisal, da francosko delavstvo ni bilo nikdar na tako nizkem socialnem staležu kot je danes rusko pod komunisti.

LONDONSKI list "Times" je objavil dopis westminsterskega katoliškega nadškofa Hinsleya, ki pozivlje na enotno krščansko fronto glede španije. Med drugim nadškof tako le piše: "Pij XI. v svoji znani okrožnici vabi izrecno VSE kristjane na skupno fronto. Med vsemi, ki verujejo v Kristusa, da je pravi Bog in pravi človek, naj bi vladala ljubezen in vsi naj

bi se trudili za medsebojno zблиžanje in razumevanje. Tudi naj bi se medsebojno podpirali v obrambi civilizacije. Bodimo popolnoma odkriti. V preteklosti je bilo na obeh straneh mnogo napak, to je pri katoličanih in protestantih. Ta nasprotovanja med nami so pa nasprotniki vere spretno izrabljali v svojo korist. Toda spoznanje skupne nevarnosti, ki vsem kristjanom preti od brezvercev, zблиžuje vse kristjane v skupnih simpatijah. Tako so na primer v nemških katoliških cerkvah molili za preganjanje protestante. Enako so na Angleškem metodisti sprejemali resolucije proti preganjanju katoličanov v španiji. Za to naklonjenost se jim prav iskreno zahvaljujem."

OŠPANSKI cerkvi piše isti nadškof takole: Cerkev v španiji ni bila le preganjana. Bila je tudi tarča neutemeljenega sumničenja po vsem svetu. Špansko cerkev zavoljo slabih informacij ali zavoljo neodkritosti napadajo, češ, da je bogata in vdana mamoni. Toda v resnici je bila španska cerkev od leta 1912 dalje žrtev neprestanih zaplemb in odvzemanja cerkvene premoženja. Država se je zavezala, da bo namesto tega plačevala duhovnikom za osebne in uradne izdatke po 50 funtov na leto, to je okoli \$240. Gotovo je bila torej španska duhovščina najslabše plačana na vsem svetu. Seveda so dobri ljudje v vseh časih še iz svojega podpirali cerkev. Njihovi prispevki pa niso šli za duhovnike, temveč za bolnišnice in sirotišča, ki jih je cerkev ustanovila in morala vzdrževati."

ANGLIKANEC in velika avtoriteta v španskih vprašanjih piše: "Do katoliških redov v španiji nikakor ne goje nezaupanja siromaki, bolniki in vsi drugi, ki so pomoči potrebni. Od španske cerkve sem se naučil, kako visoko more seči vnema, požrtvovalnost in delo v korist bližnjemu. Sovražniki dolže špansko cerkev, da je silno bogata. Toda njeno resnično bogastvo in njena resnična moč je v rečeh, ki jih ji noben človek ne more vzeti. To so namreč milijoni požrtvovalnih vernikov, ki z brezprimerno gorečnostjo dejansko izpolnjujejo svojo vero. To so tisoči katoličanov, ki živijo naravnost svetniško življenje. Država je za vzgojo naroda v španiji zelo malo storila, silno veliko je pa storila Cerkev. Sedaj jo pa napa-

dajo, ker ni mogla več storiti. Pa bi bila rada storila, če bi bila imela več sredstev.”

NASPROTNIKI katoliške cerkve pri vsaki priliki trdijo, da je Cerkev zaveznica fašizma. Tudi na ta očitek odgovarja westminsterski nadškof: “Ljudje, ki tako govore in pišejo, ne poznajo papeškega nauka zadnja 50 let. Cerkev kot taka se ne bavi s političnimi vprašanji. Vatikan ne odklanja dogovorov z nobeno državo in z nobeno vlado, samo da pusti Cerkvi njeno kulturno poslanstvo in ne ovira vzgoje otrok v katoliškem duhu. Papež se je dal zastopati na priliko pri kronanju angleškega kralja Jurija VI. Tudi drugače je pogosto izrazil naklonjenost do Velike Britanije. Obtožujejo Vatikan, da je v posebnih pristranih odnosih z italijansko vlado. Iz tega se pa ne sme sklepati, da goji posebno ljubezen do fašizma. Naj vsak pomisi, da Vatikan tudi ni pretrgal zvez s špansko vlado v Valenciji, čeprav imajo “beli” posebno vlado v Burgosu. In zopet, kako napeti so odnosi med Vatikanom in nemško vlado! V Belgiji je pa naravnost nastopil zoper tamkajšnjo obliko fašizma, ki se je imenoval “reksizem”. Velika in zlobna prevara je, če kdo skuša vse one, ki se bore zoper brezbožni komunizem, prikazati kot fašiste ali naciste. Potrudimo se torej, da jasno mislimo, in da v vseh rečeh ohranimo ljubezen!”

TUDI svetovno časopisje je začelo javno priznavati, da so poročila iz Španije večina precej enostransko pobarvana. Tako je na primer v svojem uvodniku priznal eden najuglednejših dnevnikov sredi avgusta, namreč new-yorški “Times”. Ta list piše, da imajo vsa poročila, ki prihajajo iz notranjosti Španije, komaj kaj več veljave nego uradna naznanila španske vlade. Dalje ugotavlja, da je v pisanju ameriških svetnih časopisov jako dosti gole propagande. List se sprašuje, kako je mogoče pričakovati od “rdečih” rešitve tiste toliko proslavljane demokracije, ko je vedno bolj jasno, koliko diktatorstva je med takozvanimi lojalisti. Dasi skušajo lojalisti prepričati svet, da v Francovih vrstah ni prave edinosti, prihaja bolj in bolj na dan, da so lojalisti sami med seboj še vse bolj sprti. Largo Caballero, ki je bil potisnjen z vladnega mesta, sedaj vodi opozicijo proti Negrinovi vladi in hoče najprej izvesti komunistično revolucijo, potem šele resno udariti na Francoce. Nasprotno pa sedanja vlada

misli, da je prva naloga lojalistične Španije, da premaga Franca, vse drugo naj počaka. Zelo zapeljivo je torej proslavljati zgolj lojaliste, nacionaliste pa vseprek črniti ter pričakovati vsak čas njihovega končnega poloma . . .

BASKIŠKI otroci na Angleškem. — London-ski pomožni škof Edvard Mayers je dal časnikarskim poročevalcem sledeče poročilo: “Tukajšnji katoličani so pred kratkim na predlog angleške vlade sprejeli v oskrbo 500 begunskih baskiških otrok. Odločili so se, da jim pomagajo po najboljših močeh. Zelo pa so bili iznenadeni, ko so videli, v kakšnem stanju so bili ubogi begunčki: Vsi izstradani in raztrgani, znali pa niso drugega ko nauke najbolj divjega marksizma in boljševizma. Nihče ni znal moliti očenaša, tudi ne jutranje in večerne molitve. Tudi niso znali popevčic svojega naroda. Pač pa so vsi v zboru znali prepevati komunistično himno. Sedaj se z njimi z veliko potrpežljivostjo in skrbjo ukvarja jezuitje, da rešijo, kar se sploh rešiti da. Vidi se, da tem ubogim otrokom komunisti niso znali dati niti kruha niti izobrazbe, pač pa so jih prepojili s svojimi človeštvu sovražnimi nauki. Upajmo, da bo Bog nesrečni španski deželi kmalu naklonil mir in tudi ostalemu svetu, da bo Cerkev mogla izpolnjevati svoje nadnaravno poslanstvo in da bo tako vladal mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.”

PAX ROMANA se imenuje svetovna zveza katoliške dijaške mladine. Tudi pri nas v Ameriki ima svoje člane. Prve dni avgusta je imela ta zveza svoje letno zborovanje v Parizu na Francoskem. Delegatov je bilo okoli 600 in so zastopali najrazličnejše dele sveta. Tudi Slovenci so bili jako dobro zastopani. Za nas je posebno pomemben vreden sklep delegacije, da se prihodnje leto vrši tako zborovanje organizacije v Sloveniji. To bo že osemnajsta konvencija te zveze. Velika čast je doletela Slovenijo s to odločitvijo. Z vsega sveta bodo prišli zastopniki katoliškega dijaštva v našo domovino in ji prinesli zopet veliko novega ognja in navdušenja za katoliške ideje. Na kratko naj omenimo, da je poglobljena naloga te zveze, ki se imenuje Pax Romana, delo za svetovni mir. Prihodnje leto bosta na programu svetovne konvencije zlasti dve točki, namreč vprašanje komunistične nevarnosti in pa razmerje katoliškega dijaka do delavstva. Se-

veda se bo slovensko katoliško dijaštvo na vse moč potrudilo, da gostom z vsega sveta razkaže lepoto slovenske zemlje in zvestobo slovenskega ljudstva do katoliških idealov.

LENIN in frančiškani. — Že pred časom je katoliško časopisje prineslo novico, da je prejšnji ruski diktator Lenin na smrtni postelji dejal: "Rusiji bi bilo bolj potrebnih nekaj frančiškanov nego da je uvedla Čeko." — To je gotovo precej nepričakovana izjava iz ust takega moža, zato so mnogi katoliški listi izrekli dvome nad to novico. Zdaj je pa znani jezuitski škof Francoz d'Herbiny, ki je poseben izvedenec v ruskih zadevah, poslal amsterdamskemu katoliškemu listu 'De Tijd' sledečo izjavo: "Tudi meni se je zdelo tisto poročilo zelo neverjetno. Toda iz Rima so mi poslali duhovnika, ki je bil priča tej Leninovi izjavi. Tisti duhovnik je bil Leninov prijatelj, ogrski duhovnik Boedoe. Ta duhovnik in Lenin sta skupaj študirala na neki evropski univerzi. Postala sta prijatelja in pozneje je Boedoe obiskal Lenina na Ruskem, ki ga je jako gostoljubno sprejel." — Torej bo le res, da je Lenin izdal izjavo o potrebi frančiškanov na Ruskem. Upajmo, da pride čas, ko se bo Leninova ideja izpolnila.

IZ Lurda poročajo o novem čudežnem ozdravljenju. — Gospa Pouville iz francoske vasice St. Vincent se je lani udeležila božje poti v Lurd. Že sedem mesecev jo je silno mučil čir (ulcer) v želodcu. Zdravniki so jo preiskovali in izjavljali, da ne bo nikoli ozdravela. Dne 27. maja se je kopala v lurški kopeli. Vso prepadeno in oslabeledo so po kopeli odnesli v hotel. Tam je omedlela. Ponoči se ji je dvakrat vzdignila kri iz želodca. Pred odhodom iz Lurda dne 29. maja se je spet kopala. Nenadoma je začutila, kako so vse bolečine izginile. Vrnila se je v hotel in po dolgem času zopet sama hodila. Krvavitve se niso ponovile. Kmalu je lahko tudi spet jedla. Šla je v bolnišnico, toda bolna ni bila več. V tednu dni se je precej zredila. Ozdravljena je šla domov. Po enem letu so jo zdravniki v Lurdu zopet temeljito preiskali in potrdili njeno popolno ozdravljenje. Šele tedaj so izdali uradno poročilo o vseh podrobnosti, kakor je navada ondotnega zdravniškega urada.

MEKSIKANSKO semenišče v Zdr. državah — Znano je, da je imela Meksika pred le-

ti lepo urejena bogoslovna semenišča za svoj duhovniški naraščaj. V času preganjanja so vzela žalosten konec. Meksikanski cerkvi se obeta kaj slaba bodočnost, ako ne bo duhovniškega naraščaja. Zavaljo tega so se že pred leti obrnili meksikanski škofje na ameriške, naj bi na kak način ustanovili na ozemlju Združenih držav posebno semenišče za meksikanske študente. Po daljšem posvetovanju in pripravah se je sedaj ta lepa namera uresničila. Ustanovil se je poseben odbor ameriških škofov, ki je stvar vzel v roke. Vsako leto enkrat se v vseh katoliških cerkvah pobira posebna kolekta v ta namen. Čuje se, da katoliško ljudstvo dobro razume pomen tega podjetja in se zelo dovoljivo odzivlje prošnjam škofov. Sedaj so kupili neko letovišče ali hotel v New Meksiki, ki zavaljo spremenjenih razmer ni bilo več praktično za svoj prvotni namen. Seveda bo treba marsikaj predelati, da bo odgovarjalo novemu namenu. Pišejo, da bo prostora za 500 dijakov in za primerno število vzgojiteljev ter profesorjev. Stoji na jako zdravem kraju na nizkem griču. Tam pričenjajo že to jesen s poučevanjem. Novi zavod vodijo jezuitje, kakor je želel sam sveti oče. Pravijo, da bo pouk na višku in se bo to semenišče lahko kosalo z najbolj slavnimi podobnimi ustanovami po svetu. Tako so ameriški katoličani pokazali dejansko ljubezen do nesrečnih bratov in sester v Meksiki na način, ki bi si v resnici skoraj ne mogli misliti boljšega.

SPOMINSKO drevo Baragovi sestri Antoniji. — Naš list je prinesel v zadnjih dveh številkah spis o Baragovi sestri Antoniji o priliki stoletnice njenega prihoda v Ameriko. Spisal ga je eden najboljših poznaateljev Barage in njegovih sodobnikov, P. Hugo Bren OFM. Zdaj pa poročajo listi, da bodo enkrat v septembru zasadili na Gilbertu, Minn., posebno spominsko drevo za to stoletnico. Pišejo, da bo drevo registrirano v Washingtonu. Za to lepo misel se je zavzela podr. Slov. Ženske Zveze na Gilbertu. Čast zavednim ženam! Ker je tole pisano za oktobersko številko, bo menda tista slovesnost takrat že za nami. Naš list podpira to akcijo iz celega srca.

ODBOR za podporo nesrečnim rojakom v domovini se je osnoval v Chicagi začetkom septembra. Beremo, da je Mr. Leo Mladič skli-



Phone: Sherwood 4823 Res. Phone Same

JOHN L. TOPOLOSKY

FUNERAL DIRECTOR

SLOVENSKY POHRABNIK

INVALID CAR SERVICE

903 Wooster Road W.

BARBERTON, OHIO



štev. 13, D. S. D., Chicago, Ill.

Ustanovljeno 20. avgusta 1920.

Vabi katoliške Slovence in Slovenke, da pristopite v naše društvo. Zboruje vsako 4. nedeljo v mesecu. Sprejema člane od 16. do 55. leta. V Mladinski oddelek sprejema otroke takoj po rojstvu in do 16. leta.

Starši v pišite otroke v naš dobro poslujoči Mladinski oddelek pri dr. Sv. Ivana D. S. D.

ANDREW GLAVACH, predsednik

JOHN DENSA, tajnik,

2730 Arthington St.

FRANK PUKLAVETZ, blagajnik.

JOHN STREKAL

GROCERY and MEATS

3592 East 80th Street

CLEVELAND, OHIO

Ph.: Michigan 4341 Res. Garfield 4579

DR. A. J. PERKO

PHYSICIAN and SURGEON

Office Hours: Mon. Thurs., & Sat.

11:00 A. M. to 2 P. M.

Evenings except Wed. & Sun., 7-9 P. M.

3495 E. 93rd St. Cor. 93rd & Union Ave.

CLEVELAND, OHIO

RALPH M. MILLER

Insurance of all kind

Fire-Tornado-Life-Health-Accident

Auto-Liability-Plate Glass

Surety Bonds

8101 Mansfield Ave. 301 Empire Bldg.

CLEVELAND, OHIO

cal zborovanje trgovcev, obrtnikov in društvenih zastopnikov na posebno posvetovanje. Gre za to, da bi se nabralo kaj darov za prizadete po toči in sploh vremenskih ujmah. Saj vsi vemo, da letos kar ni hotelo biti v naši domovini konec teh nesreč. Čujemo o velikanskih katastrofah in siromaštvu, ki so ga povzročile. Naš list z zadoščenjem beleži to vest in želi obilnega uspeha podjetnim in dobrosrčnim Chicazanom.

PA se le še dobe pogumni ljudje. — Znano je, da katoliški listi v Ameriki prinašajo naslove gledaliških iger (kino), ki so obsojene kot nemoralne. Obenem pozivljajo svoje bralce, naj tiste igre dosledno bojkotirajo, gledališkimi ravnateljstvom pa vsaj na ta način izpodbijajo preveliko veselje, da bi take igre prirejali. V Chicagi so pa pri neki fari katoliški ljudje še nekaj več naredili. V njihovi bližini je neko gledališče oznanjalo igro, ki je bila obsojena kot nemoralna, pa se je zbralo 40 katoliških ljudi in so zabranili vstop v gledališče vsem, ki so hoteli iti igro gledat. Kdo jim je kaj mogel? Nihče. Kar hitro jih je pa pozvalo vodstvo gledališča na razgovor in domenili so se, da pride neoporečna igra na program namesto prve. Ali ni res, da so še pogumni ljudje na svetu? Toda ali jih je veliko . . . ?

Darovi

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ: Po 50c: R. Klemenčič, M. Stnšek J. Virant, M. Hiti, M. Pogačnik. M. Gombach \$1, J. Oblak \$4, M. Dolinar \$2, M. Stefanic \$7.50, M. Dragoman \$1, M. Ulchar \$1, M. Zainer \$1, I. Bambich \$1, J. Turšič \$2, N. N. \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Sterle, Ujčič, Smerdel, Hoffman, Dolinšek, Mihelich, Milorin, Sellak. — Po 50c: Usnick, Rezek, Krall, Brugar, Rafelt, Zabukovec, Grandlič, Svigel, Rezek. — Skulj \$2, Savoven 20c, Bovkan 25c, Zupančič 10c, Kastelič 25c, Turnsk 10c, Lukan 50c.

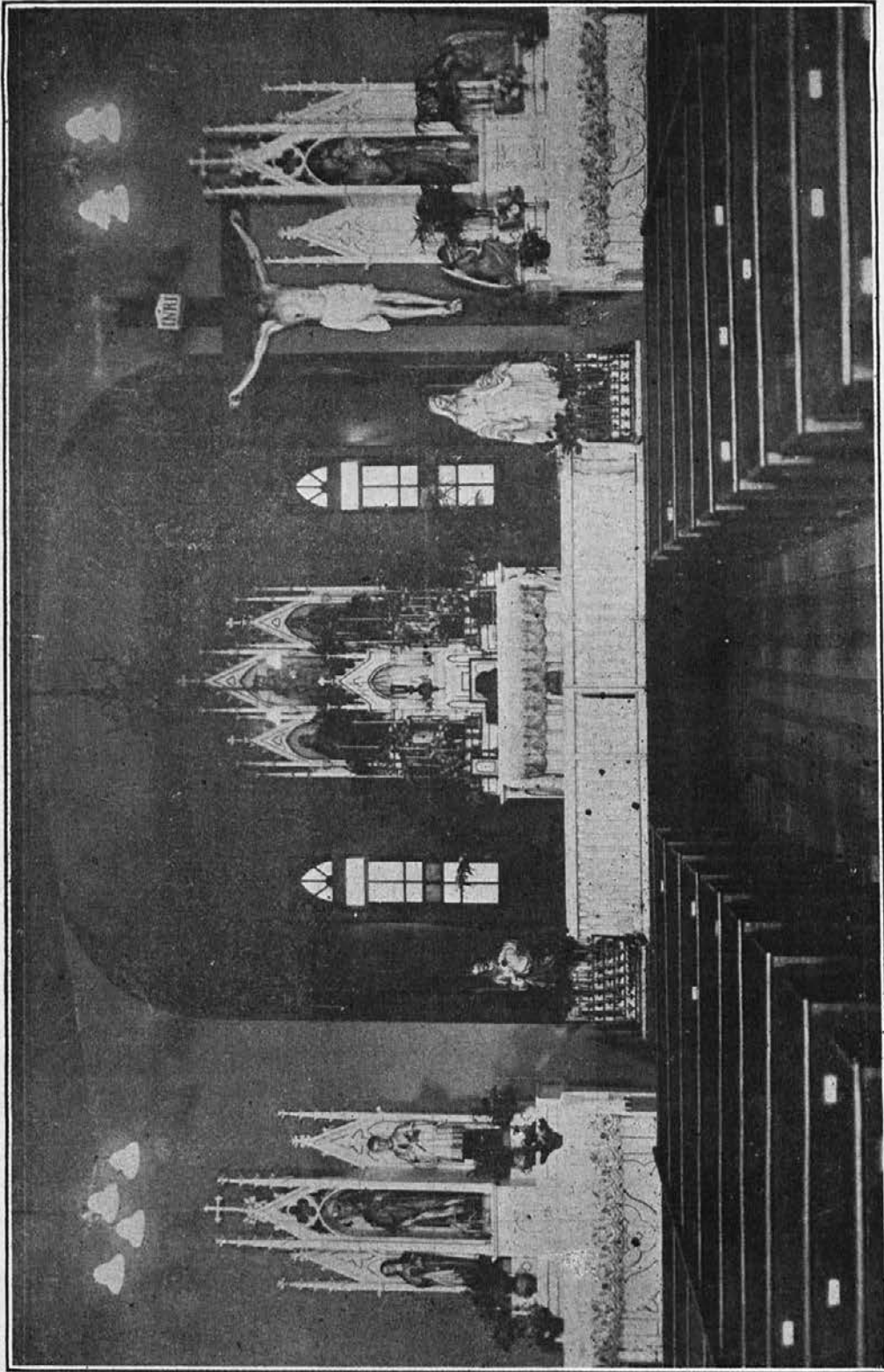
APOSTOLAT SV. FRANCISKA: Po \$10: Mary Svete, Amelia Rugle, Matilda Nosse, Frances Kvaternik, Nikolaj Klepec, Klara Miken, Frank Tekavc, Joseph Sedmak; Mary Papish \$2, Frank Jaksa \$1, Barbara Klepec 50c, Katarine Zagar \$2.

KITAJSKI MISIJONI: Mrs. Bregar \$5, druž. Tushar \$1, Mary Lepoglavsek \$5.

SVETE MAŠE: Po eno: Sterbentz, Gregorich, Videc, Gradišar, Muren, Stibernik, Strus, Bogolin, Mlakar, Zore, Kozek, Brajkovich, Segar, Knaus, Bartol, Muren Mlakar, Videc, Kunkol, Boski, Jakse, N. N., Fraus, Judnič, Kovalcek, Vertel, Kolmen, Zakracek, Kobe, Raffel, Kode, Muha, Dragovan, Trontell, Polajnar, Sajovic, Sterle, Gjura, Useničnik, Mohorich, Sterniša, Susteršič, Dolčič, Ivančič, Gombach, Klepec, Panian, Ulchar, Svigel, Stefanič, Koren, Sivic, Gregorčič, Muha, Vovko, Kroel, Mikolich, Hlade, Zupančič, Knafelc, Zagorc, Klemenčič, Habjan, Derglin, Banko, Gliha, Hudale, Setnikar, Archul, Jančigaj, Ulašič, Usnick, Lustik, Lepoglavšek, Škufca. — Po dve: Rezek, Sajovič, N. N., Kucic, Skofljanc, Lokar, Krall, Perma, Ponikvar, Marolt, Span, Kramaric, Kobal, Lovko, Svigel, Makovič, Gerbec, Mrak, Korelc. — Po tri: Petrovič, Zakovič, Klemenčič, Schimeta, Vrazen, Kozek, Kutin. — Po štiri: Remec, Boski, Grill, Bosnar. — Po pet: Toporis, Dolinar, Martinčič, Omers, Kozjan, Lepoglavšek, Kozar. — Russ 6, Skulj 30.



Sv. Vincencij Pavelski.



Notranjščina slovenske cerkve Matere božje v Pittsburghu, Pa. Letos so v njej praznovali 40letnico farnega obstoja. Tudi Ave Maria, ki ima med rojaki v Pittsburghu jako veliko do-
brih prijateljev, se je radovala ž njimi, čeprav ni ravno takrat nič rekla. Dne 19. septem-
bra je pa pred tem oltarjem pel novo mašo Rev. Herman Golobič. Iskrene čestitke na vse strani!

OZNANILA

1. Prva beseda, ki spada ta mesec v oznanila, je KOLEDAR! Na drugem mestu smo že povedali, da je dotiskan in pripravljen za prodajo. Tukaj je pa treba to ponoviti. V manjših krajih, kjer nimamo zastopnikov, mnogi lansko leto niso nič naročili Koledarja. Letos ne sme biti tako. Vsi ga naročite! Ako le mogoče, se zberite skupaj in naročite več KOLEDARJEV na en sam naslov. Nobeden ne sme ostati brez njega. Da veste!!!

2. Malo smo povedali v tej številki na drugem mestu, kakšen je KOLEDAR. Ampak ni mogoče vsega povedati, čeprav bi pisali cele strani. Kdor hoče vedeti, kakšen je, ga mora sam dobiti v roke in brati. That's all! Letos je ravno tako velik kot lansko leto in ima tudi slik toliko. Povesti pa še več, pa lepih in zanimivih.

3. No, zdaj smo pa nekoliko poklepetali o KOLEDARJU, se pa zopet vrnimo k listu Ave Maria. Je vse prav in lepo, samo tistega TISOČAKA še nimamo. Prav malo manjka, manjka pa le. SKORAJ je že, pa vendar ni. Saj veste tisto o zajcu. Spodaj berite, koliko jih že imamo, pa tudi to pogruntajte, kdo dobi nagrade. Prav lepa hvala vsem, ampak zdaj čakamo tistega ali tisto, ki pošlje umaro EN TAVŽENT . . .

4. Brat Antonin bo te dni enkrat prišel iz Minnesote, s tem bo pa njegovo letošnje romanje v glavnem končano. Zdaj se prav iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste mu pomagali in ga lepo sprejemali vse od novega leta do zdaj. Včasih v naglici pozabimo na to zahvalo, pa vemo, da ni nobeden zato hud na nas. Zdaj ob koncu "romarskega" časa se pa že moramo spomniti. Pa smo se res. Torej še enkrat prav glasen in krepak: **BOG PLAČAJ!**

5. Zdaj pa pridejo imena onih, ki so nam od zadnje številke poslali nove. Tako le je bilo:

Joseph Sustersic, Calumet, Mich.	1	Ema Sustersic, Calumet, Mich.	1
P. Gracijan, Ljubljana	1	Terezija Sustersic, Calumet, Mich.	3
Frances Plautz, Detroit	1	Mary Knaus, Chisholm, Minn.	3
Marg. Kogovšek, Cleveland	5	Frank Lavrich, Chisholm, Minn.	2
Lucija Gregorčič, Milwaukee	1	Bro. Antonin, Minn.	3
Mary Levar, Cairnbrook, Pa.	1	Mrs. Kastelec, Eveleth, Minn.	5
Joseph Lesjak, Braddock, Pa.	2	J. Kolar, Wichita, Kansas	1
Mary Papesh, Joliet, Ill.	3		
Terezija Lesar, Ely, Minn.	1	Skupaj	42
Julia Jelencic, Chicago, Ill.	1	Zadnjič	953
Mrs. M. Kotze, Walkerville, Mont.	1		
John Dolčič, Girard, Ohio	4	SKUPAJ	995
Mary Cadonic, Pittsburgh, Pa.	2		

6. Nagrade dobijo: Mrs. Kotze, Mrs. Sustersic, Mrs. Kastelec. Bog jih živi!

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

GIRARD, OHIO. — Piše John Dolčič. — Obiskal sem družino Mr. Franka Čoža in sem bil jako vesel, da sem spoznal te dobre ljudi. Pokregali so me, zakaj nisem pripeljal k njim P. Bernarda, ko sva hodila tod okoli naročnikov. Živijo na farmi blizu Windhama, okoli 20 milj od nas. Naročniki so že, odkar list izhaja. Zato sem jih vprašal, če imajo kako sliko, da bi jo dali v Koledar. Dobil sem jo in prosim, da pride noter, če je le mogoče. Zraven pa vabijo urednika, da pride k njim na počitnice. Sprejmite iskren pozdrav.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Zelo sem hvaležen prijatelju Dolčiču, da je sklenil osebno prijateljstvo s Čožovimi. Sliko sem dal takoj delat, bila je že tudi v Koledarju, pa jo je zadnji trenutek neki zapozneli oglas spodrinil. Mislim, da bo vseeno, če slika pride v tej številki lista Ave Maria. Le poiščite jo in pogledajte, kako fest so Čožovi ljudje. Bog jih živi in jim daj vse dobro. Kar se pa tiče povabila na počitnice — hm! No, če ne bom prišel zares, pa samo v mislih. Na vsak način pa lepa hvala za prijazno povabilo.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše Barbara Omahne. — Prav lepo Vas pozdravljam. Nemojem še poslati naročnine, pa bom ob svojem času vse poravnala. Tudi Koledar že sedaj naročam. Hvala lepa za list, ki je res tako lep, da ga komaj pričakujem. Posebno pa rada berem, če je v njem pridiga, ker tukaj nimamo slovenskega duhovnika, angleško pa ne razumem. Sem že prestara, da bi se učila. Bog Vas živi!

WICKLIFFE, OHIO. — Piše Mary Stušek. — Pošiljam Vam naročnino za najbolj priljubljeni list in nekaj dodajam za pomoč kakemu takemu, ki sam ne more plačevati, kakor tudi jaz nisem mogla zadnja leta. Stotera Vam hvala, da ste mi pomagali iz zadrege. Bog daj, da bi mi bilo dano kdaj kaj povrniti. Obenem želim, da bi bili še mnogi drugi deležni take usluge kot ste jo meni izkazali. Bog povrni vse!

KANSAS CITY, KANS. — Piše sestra M. Mihaela. — Nehvaležnost je plačilo sveta in razočaran bo, kdor zida na hvaležnost ljudi. Včasih je pa le drugače. Tako sem bila jaz iznenadena koncem avgusta, preden sem zapustila faro sv. Štefana. Mrs. Bonča, Mrs. Režek in Mrs. Stayer so namreč nabrale pri blagih faranih lepo svoto denarja \$120.00, katero naj porabim v svojo korist. Ker pa samostan za nas skrbi in me vse za skupni napredek, sem svoto poslala v Lemont. Kupila sem si le knjižico, iz katere molim vsak dan za blage dobrotnike. Imen ne bom tukaj navedla, pač pa jih hranim v hvaležnem spominu. Torej najlepša hvala vsem, zlasti onim, ki so nabirale po hišah.

Tekom 13 let bivanja v Chicagi se mi je v resnici vse priljubilo ter mi postalo nekako drug dom. Tudi odslej bom z zanimanjem brala vse novice od tam.

Pozdrav vsem in iskren Bog plačaj!

GIRARD, OHIO. — Piše Frances Jančar. — Pošiljam za nadaljnjo naročnino in se Vam lepo zahvaljujem za krasno urejevanje list. Resnično, prav takega potrebujemo in vsaka družina bi ga morala imeti. Saj vidimo, kako ljudje plačujejo in berejo različne liste, ki prav za prav nimajo nobenega smisla. Le zakaj ne bi podpirali in brali lista Ave Maria, ki je tako pomenljiv. Tudi jaz sem namenjena, da Vam bom poslala v kratkem kak dopis in sicer prej ko bom mogla. S spoštovanjem Vas pozdravljam.

DENVER, COLO. — Piše Johana Šustaršič. — Pred tremi tedni smo šli v Canon City obiskat sina Johna, ki se tam pripravlja na duhovski stan. Njegovo redovno ime je Štefan. Bili smo zraven, ko je naredil redovne obljube. Solze so me oblike od veselja, da je enega izmed 11 otrok Bog poklical v svojo službo. Zadovoljen in srečen je zelo. Videli smo, kako imajo očetje benediktinci vse lepo urejeno. Kamor pogledaš, povsod se tudi kaže čudovit mir in sreča, kakor ga med svetom zastonj iščeš. Z

velikim zanimanjem sem tudi brala Vaš spis: Nesramno potvarjanje v Amerikanskem Sloven-
cu. Bog Vam plačaj, da ste jih pošteno okrcali po umazanih parkljih. Na vso moč se trudijo, da bi Boga nekam skrili, ako bi bilo mogoče. Ker drugače ne gre, skušajo katoliški nauk na glavo postavljati. Toda tudi na ta način — ne bo nič!

NORTHOME, MINN. — Piše Anna Ple-
mel. — Z velikim veseljem sem prebirala po-
ročila o letošnjih novomašnikih, posebno me je
pa ganila pridiga z nove maše v Forest Cityju.
Namenila sem se, da bom napisala kaj za Kole-
dar, toda morala sem uvideti, da nisem za pi-
sanje. Berem pa zelo rada in list Ave Maria
imam že več ko dvajset let. Zelo rada bi pri-
šla v Lemont, pa je kar nemogoče. Namesto
sebe pa pošiljam svojo sliko, morebiti jo vtak-
nete v Koledar. Mislila sem napisati nekaj v
spomin moji materi, pa mi kar ne gre. Naj pa
tako ostane. Pozdrav. — Pripis urednika:
Tudi Vašo sliko je spodrinil oglas, poiščite jo v
tej številki, Koledar pa vseeno radi imejte!

CHICAGO, ILL. — Piše Frances Florjan-
čič. — Z veliko nejevoljo sem brala neki spis
pod naslovom "Reptilska sredstva", v katerem
oni urednik grdo zavija vse, kar ste mu Vi tako
po pravici povedali. Govori nekaj o "zabito-
sti", tega pa ne pomisli, da je zabitost največ
tam, kjer prisegajo na njegovo kvasanje. Kdo
je bolj zabit ko tisti, ki požira napačno pisanje
o naukih katoliške vere, pa vse lepo verjame,
da bi se pa poučil, kaj res uči katoliški nauk,
to mu pa ne pride na misel. Tako se plete na-
prej boj med vero in nevero. O, jaz živim v
tem boju že 26 let. In se moram iz dna duše
zahvaliti Zveličarju, da nisem omagala. Nas-
protno, moja vera je vedno bolj močna in nihče
mi je ne bo vzel iz srca. Lahko rečem, da mi je
Bog že večkrat naravnost čudežno pomagal v
tem boju, da bi lahko kar otipala božjo priču-
jočnost nad seboj. Kdor ima take življenjske
skušnje, se ne bo dal kar tako omajati, pa naj
boj zoper vero še tako divja okoli njega. Bog
daj tudi drugim dosti take trdnosti!

FOREST CITY, PA. — Piše Mary Šivic. —
Pošiljam pesem k Mali Cvetki, ki je bolj molitev
ko pesem. Naučila sem se jo iz neke knjige in
jo pogosto ponavljam. Je človeku v veliko to-
lažbo. Zato bi priporočala tudi drugim, da se
jo nauče in ponavljajo, posebno o prazniku Ma-
le Cvetke, ki bo kmalu tukaj.

O sveta Mala Cvetka, ki Jezusu dehtiš,
in ki neskončno srečna se v Bogu veselíš:

Ljubeče obljubila si dež nebeških rož,
ki z rajske domovine nam jih trosila boš.

Zaupno izročimo vse svoje ti skrbi,
naj se v nebeško rožo nam vsaka spremeni!

Ne nehamo prositi in trkati popred,
da zaželjeni šopek nam daš iz rajskih gred.

Izprosi, čudodelka, nam milosti nebroj,
ti vodi nas v višave in nam ob strani stoj,

da Jezusa ljubili bi kot ga ljubiš ti,
usliši nas, Terezka, saj obljubila si!

CRESTED BUTTE, COLO. — Piše Mrs.
Panijan. — Tukaj Vam pošiljava jaz in moj sin
članarino za Apostolat in prosiva, da vpišete
vanj našega sina in brata, Andreja Panijana,
ki je umrl dne 2. avgusta. Ravno ko je izpol-
nil 21 let, ga je Bog odpoklical. Zjutraj je šel
v premogorov na delo in je vozil z mulo tovor-
ne vozove v jami, polne ven, prazne noter, pa
še mu je mula splašila, ko je ravno karo peljal.
Vrglo ga je pod voz in ga jako potrla. Malo
živega so prinesli domov, vendar je še pri
zavesti prejel sv. zakramente, potem je pa iz-
dihnil svojo blago dušo. Za njim žalujejo oče,
mati, dva brata in dve sestri. Naj v Bogu po-
čiva!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Matevž Les-
kovec. — Ko človek tava okoli po tem razbur-
kanem svetu, veliko vidi in veliko sliši. Po mo-
jih mislih pa nobena reč ne ostane tako v spo-
minu kot kak poseben dogodek iz otroških let,
posebno če je bila tudi mati zraven. Ko sem
bil osem let star, pridem nekoč iz šole, pa pro-
sim mater za kak prigrizek. Mati mi pravijo:
Le malo potrpi, danes bomo imeli dobro večer-

Vsak dan in na vsak način prihranite

denar, če kupujete pri

"Trikrýl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite

denar pri vsakem nakupu.

jo. Ravno sem kupila od nekega berača ajdove moke za tri krajcerje. Skuhala bom ajdove žgance. Berač je bil res še pri nas. Preden se je poslovil, je rekel materi: Mati, kadar vam bo prav hudo, izgovorite v srcu tele besede: O Jezus, srce moje, o Jezus, želje moje, o Jezus, moj trošt, vižaj me, regiraj me in pripelji me v večno življenje. Amen. Res so si mati zapomnili te besede in so jih tudi meni ponavljali, kadar nama je bilo hudo. Še dandanes se zmerom zmislím na te besede, kadar sem v težavah in nadlogah. Preproste so te besede in v star jezik povite, ampak imajo v resnici čudno moč v sebi, ker je misel tako lepa. Naj bo ta spomin natisnjen v kramljanju, morebiti bo temu ali onemu v izpodbudo. Pozdrav!

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Zdaj si pa ne morem kaj, da ne bi opozoril bralcev na poseben spis tegale Matevža z Rakeka, ki je priobčen v letošnjem novem Koledarju. Kdor bo tisto bral, bo šele videl, kako resnične so besede malo prej zapisane: "Ko človek tava okoli po razburkanem svetu, veliko vidi in veliko sliši". Tale Matevž je poslal svojo lastno zgodbo in zgodbo svojih staršev in popisuje vse, kako je preko Brazilije prišel v Cleveland. Preden sem poslal tisti spis v tiskarno, sem ga dal prečitati br. Antoninu, tistemu večnemu popotniku. Prišel je nazaj k meni in je rekel: Le hitro dene v Koledar to zgodbo, ljudje jo bodo silno radi brali. Ker sem tudi sam tako mislil, je šla stvar takoj v tiskarno. Torej, ljudje božji, če meni ne verjamete, kako dobro je napisal ta Matevž, verjemite bratu Antoninu, ker on še bolj ve, kaj vi "lajkate" brati. Že samo zavoljo tega spisa je vredno, da nič ne čakate, ampak brž brž kupite Koledar in začnete brati. Hitro hitro hitro!

CHICAGO, ILL. — Piše Frances Cvenk. — Jaz se pa želim pridružiti članku vrlega Mr. Grdine v Amerikanskem Slovencu, kjer takorekoč zahteva od našega P. Hugona, da se mora spet pozdraviti. Res, ni mogoče povedati, kako ga še vsi potrebujemo. Zato tele moje vrstice niso prav za prav navadno kramljanje, ampak pravi klic iz duše in takorekoč skupna prošnja tisočev naših ljudi, ki molijo za bolnega Fathra. Vsi vemo, da takih duhovnikov je malo. Kamor on stopi, kjer on kaj reče ali za-

piše, se takoj vse razvedri. Sicer je on le bolj rad v družbi mož in z njimi možuje, no, saj me ženske mu ne smemo zato zameriti, ker kaj hoče on govoriti o kuhinjskih in gospodinjskih rečeh, to je zanj premalenkostno. Zato me toliko bolj veseli, da je prišel oni spis izpod peresa takega moža kot je Mr. Grdina. Sicer sem pa slišala že tudi iz ust mnogih drugih mož, da P. Hugo še nikakor ne sme omagati. Vsak seveda ne zapiše, kar misli ali reče, jaz pa vseeno bom in se samo pridružujem vsem, ki tako mislijo in rečejo. Bog daj, da bi se vse te dobre želje uresničile!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Gombach. — Najprej Vas lepo pozdravljam. Bila sem nedavno tega pri Vas v Lemontu pri Mariji Pomagaj, ali kakor mi rečemo, na Ameriških Brezjah. Meni se tako dopade tam pri Vas na gričku in tudi pri čč. sestrah, ki imajo tako lepo dolinico in postaje križevega pota. Spomini na prijetnost vsega tega so mi takorekoč vedno pred očmi. Želim, da bi mogla še velikokrat priti, pa tudi to je moja želja, da bi drugi Slovenci prihajali več v Lemont, kadar se odločijo za božjo pot. Vem, da je povsod lepo na božjih potih, ali kar je domače, je le domače. Na zopetno svidenje!

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Pred menoj leži še eno podobno pismo, ki je prišlo iz Chicage, pa se mi ne zdi primerno za natisk. Tisti dobri ženi, ki mi ga je poslala, sem privatno odgovoril, da je pismo sicer resnično, toda preveč odkritosrčno . . . Isto ji moram tudi tukaj povedati. Odpovsod so naši ljudje povabljeni v Lemont in smo zmerom veseli, kadar pridejo. Mnogi tudi res radi pridejo in se vselej zelo zadovoljni vračajo domov. Vsaj kolikor je nam znano. Od časa do časa posebej povabimo, toda preveč vsiljivi ne smemo in nočemo biti. Ako vidimo, da gredo kake skupine na druga božja pota, nas to tudi veseli, seveda bi nas še bolj, če bi v Lemont prišli. Ampak kar naravnost reči: Ne hodite, tja, pridite rajši sem — to pa spet ne gre. Saj je vsaka božja pot dobra, če se s pravim namenom naredi. Toliko torej v odgovor tistim, ki nas kregajo ustno ali pismeno, da smo preveč tihi. Pa nič zame-re — na nobeno plat!